

Småstaters strategier i Det
Sydkinesiske Hav: Malaysia,
Vietnam og Filippinerne over for Kina

Speciale forår 2026

Veenushan Elangeswaran

Aalborg Universitet

Abstract

This thesis examines how Malaysia, Vietnam, and the Philippines construct and implement strategies in response to China's territorial claims in the South China Sea. Focusing on both official documents and elite interviews, the study analyses how these states' self-understandings and great power relations shape their strategic behaviour under conditions of structural power asymmetry.

The analysis shows that all three states present themselves as rule-based and responsible actors, with international law—especially UNCLOS—serving as the central source of legitimacy. However, this shared legal framing translates into distinct strategic practices. Malaysia pursues a stability-oriented hedging strategy, prioritising restraint, diplomacy, and ASEAN-based institutionalisation in order to minimise escalation and preserve strategic flexibility. Vietnam adopts a more conflict-prone but regulated approach, combining military signalling with sustained political dialogue and legal-institutional engagement, which can be interpreted as hedging with clear balancing elements. The Philippines, by contrast, frames the dispute as a normative struggle between law and power, relying on legal mobilisation, international legitimacy, and alliance support, thereby moving closest to a form of juridical and normative balancing.

The findings demonstrate that small states do not merely react mechanically to material power, but actively construct their strategies through legal norms, regional institutions, and national self-understandings. Bandwagoning is largely absent, while hedging and balancing appear as flexible and overlapping practices. The thesis thus contributes to debates on small state strategy by showing how international law and regional institutions function as strategic resources in managing great power asymmetry.

Titelblad

Titel: Småstaters strategier i Det Sydkinesiske Hav: Malaysia, Vietnam og Filippinerne over for Kina

Uddannelse: Politik og Administration, 6. Semester

Kandidatspeciale 02/02/2026.

Vejleder: Vibeke Andersson

Gruppemedlemmer: 20205981 - Veenushan Elangeswaran

Antal tegn (Ekskl. Abstract, indholdsfortegnelse, litteraturliste og bilag): 172.115

Antal normalsider (Ekskl. Abstract, indholdsfortegnelse, litteraturliste og bilag): 71.71

Indhold

1.0 Problemfelt	5
1.2 Historisk baggrund	6
1.2.1 Kinas krav og udviklingen af den ni-stregede linje	6
1.2.2 Filippinerne skiftende strategier og international ret	7
1.2.3 Malaysia diplomati, økonomisk samarbejde og forsigtighed	7
1.3 Den nuværende situation	7
1.4 Tidsmæssig afgrænsning	8
2.0 Erfaring fra Den Danske Ambassade I Kuala Lumpur	9
3.0 Litteraturreview	10
3.1 Strategiske mønstre i Sydøstasien	10
3.2 Stormagtsrivaliseringens betydning for Sydøstasien	11
4.0 Metode	12
4.1 Videnskabsteori	12
4.2 Forskningsdesign	13
4.3 Benyttelse af kunstig intelligens	14
4.4 Dokumentmetode	15
4.4.1 Dokumenttyper	16
4.4.2 Udvælgelseskriterier og kildekritik	17
4.4.3 Præsentation af dokumenter	19
4.5 Interviewmetode	21
4.5.1 Udvælgelse og præsentation af respondenter	23
4.5.2 Interviewguide	25
4.6 Analysestrategi	27
4.6.1 Kodning	27
4.6.2 Kodeliste	29
4.6.3 Analysetilgang	30
Analyse del 1	31
Selvforståelse og strategi	31
Malaysia	31

Vietnam.....	33
Filippinerne	35
Stormagtsrelation	37
Malaysia	37
Vietnam.....	39
Filippinerne	41
Delkonklusion	43
Analyse del 2	44
Selvforståelse og strategi.....	44
Malaysia	44
Vietnam.....	45
Filippinerne	47
Stormagtsrelation	49
Malaysia	49
Vietnam.....	51
Filippinerne	53
Delkonklusion	56
Opsummering af analysen	57
6.1 Sammenligning med litteraturreveiw.....	60
6.2 Monroe-doktrinen og Grønland.....	61

Indledning

1.0 Problemfelt

Det Sydkinesiske Hav udgør et af de mest strategisk og økonomisk vitale farvande i verden. Området dækker mere end tre millioner kvadratkilometer og forbinder Stillehavet med Det Indiske Ocean. Omkring en tredjedel af den globale søbaserede handel svarende til en værdi på mere end 3 billioner USD årligt passerer gennem farvandet (US Energy Information Administration, 2023; Hayton, 2014). Hertil kommer betydelige naturressourcer, herunder estimerede 11 milliarder tønder olie og 190 billioner kubikfod naturgas (United States Geological Survey, 2020). Området rummer desuden vigtige fiskeressourcer, som millioner af mennesker i regionen er økonomisk afhængige af.

Denne kombination af økonomisk, strategisk og sikkerhedsmæssig betydning gør Det Sydkinesiske Hav til et geopolitisk knudepunkt, hvor stormagtsrivalisering og regionale interesser kolliderer. Det er derfor ikke blot et spørgsmål om maritime grænser, men et rum for magtprojektion, hvor økonomiske afhængigheder, militære kapaciteter og diplomatiske alliancer spiller en afgørende rolle for den regionale stabilitet (Kaplan, 2019).

Kina indtager en central position i dette komplekse magtspil. Gennem det såkaldte *nine-dash line* gør landet krav på omkring 90 procent af Det Sydkinesiske Hav, inklusive Paracel- og Spratly-øerne. Kravet bygger på påståede "historiske rettigheder", som strækker sig tilbage til et kort offentliggjort i 1947 af den daværende Republik Kina, senere justeret til ni streger i 1952 af Folkerepublikken Kina (Buszynski & Sazlan, 2007). Kravet overlapper dog med flere andre staters maritime zoner, herunder Malaysias, Filippinernes og Vietnams. Dette har medført et af de mest langvarige og komplekse territoriale opgør i moderne international politik.

De tre lande, Malaysia, Filippinerne og Vietnam deler geografisk nærhed og økonomiske relationer til Kina, men håndterer udfordringen i Det Sydkinesiske Hav på vidt forskellige måder. Mens Vietnam historisk har fastholdt en mere konfronterende og selvstændig linje, har Filippinerne udvist skiftende kurs afhængigt af politisk ledelse, og Malaysia har fulgt en konsekvent pragmatisk og lavprofileret strategi (Thayer, 2020; Gerstl, 2022).

Denne forskellighed rejser spørgsmålet om, hvilke faktorer der forklarer de tre landes strategiske valg, og hvordan disse valg påvirkes af både interne politiske hensyn, økonomiske interesser og eksterne pres fra stormagterne.

I arbejdet med internationale relationer har forskelle i staters strategiske adfærd vist sig særligt interessante, især i lyset af den europæiske reaktion på Ruslands invasion af Ukraine i 2022. De europæiske landes evne til at samle sig om en fælles politisk og sikkerhedsmæssig linje over for en stormagt illustrerer et sjældent niveau af solidaritet og koordinering i international politik. Denne enhed står i skarp kontrast til udviklingen i Sydøstasien, hvor tre lande altså Malaysia, Filippinerne og

Vietnam trods geografisk nærhed og fælles udfordringer, agerer individuelt i mødet med Kina. Hver stat forfølger sin egen kombination af diplomatiske, økonomiske og militære strategier frem for at danne en samlet front. Denne forskel mellem kollektiv europæisk koordination og sydøstasiatisk individualisering udgør en central inspiration for dette speciale og danner rammen for at undersøge, hvordan små og mellemstore stater håndterer stormagtsrivalisering i deres nærområde.

Problemformulering:

Hvordan håndterer Malaysia, Filippinerne og Vietnam Kinas territoriale krav i Det Sydkinesiske Hav, og hvordan kan deres strategier forstås ud fra teorierne om balancering, bandwagoning og hedging?

underspørgsmål:

- Hvordan påvirker ændringer i deres økonomiske og sikkerhedspolitiske relationer til Kina og USA-udformningen af deres strategiske valg?
- Hvilken rolle spiller ASEAN i deres strategi

Undersøgelsen søger dermed at afdække, hvordan økonomiske afhængigheder, historiske erfaringer og sikkerhedspolitiske hensyn tilsammen former landenes strategiske adfærd i mødet med Kinas voksende indflydelse.

1.2 Historisk baggrund

1.2.1 Kinas krav og udviklingen af den ni-stregede linje

Rødderne til konflikten kan spores tilbage til 1947, hvor den daværende Republik Kina udgav et kort med en *elleve-stregslinje*, der markerede Kinas maritime grænser i Det Sydkinesiske Hav. Efter oprettelsen af Folkerepublikken i 1949 blev kortet revideret til en *ni-stregslinje* i 1952, primært for at undgå overlap med Vietnam i Tonkin-bugten (Zhao, 2015).

Kinas officielle holdning bygger på en kombination af historiske kort, fiskeaktiviteter og navngivning af øer, men denne historiske argumentation blev i 2016 fuldstændig underkendt af Den Internationale Voldgiftsret i Haag, der fastslog, at Kinas krav var uden juridisk grundlag i henhold til FN's Havretskonvention (Permanent Court of Arbitration, 2016).

Trods dette afviser Kina dommen og har i stedet intensiveret sin tilstedeværelse i området gennem byggeri af kunstige øer, etablering af militære anlæg og udstationering af kystvagter og militarskibe (Buchanan, 2023). Disse handlinger har forstærket spændingerne og gjort det Sydkinesiske Hav til en testscene for magtbalancen mellem stormagter og mellemstore stater i regionen.

Vietnam har en historisk erfaring med at modstå stormagter, især Kina, som gennem årtusinder har udøvet både kulturel og politisk indflydelse. Forholdet blev forværret efter den kinesisk-vietnamesiske krig i 1979 og søslagene ved Paracel-øerne (1974) og Johnson South Reef (1988),

hvor Kina og Vietnam kolliderede militært (Amer, 2014). Disse hændelser har formet en dyb national skepsis over for Kina, der stadig præger Vietnams strategiske kultur.

I nyere tid har Vietnam søgt at styrke sin selvstændighed gennem modernisering af sit forsvar og diversificering af internationale partnerskaber. Landet har udbygget samarbejdet med Japan, Indien, Australien og USA, samtidig med at økonomiske relationer til Kina opretholdes (Thayer, 2020). Denne tilgang afspejler et fokus på national suverænitet og ønsket om at undgå afhængighed, men uden at eskalere direkte militær konfrontation.

1.2.2 Filippinerne skiftende strategier og international ret

Filippinerne har været blandt de mest aktive i at udfordre Kinas krav juridisk. Efter gentagne episoder, hvor kinesiske fartøjer blokerede adgangen til Scarborough Shoal, anlagde Filippinerne i 2013 sag ved Den Permanente Voldgiftsret (Permanent Court of Arbitration, 2016). Retten fastslog i 2016, at Kinas *nine-dash line* ikke havde juridisk gyldighed, og at Filippinerne havde suveræne rettigheder i deres økonomiske zone.

Dommen markerede et vigtigt internationalt præcedens, men Kina nægtede at anerkende afgørelsen. Efterfølgende skiftede Filippinernes kurs under præsident Duterte (2016–2022), som søgte tættere økonomiske forbindelser til Kina og distancerede sig fra USA. Den nuværende administration har dog igen styrket samarbejdet med Washington og Tokyo, hvilket illustrerer landets strategiske udsving mellem økonomisk pragmatisme og sikkerhedspolitisk afhængighed (De Castro, 2023).

1.2.3 Malaysia diplomati, økonomisk samarbejde og forsigtighed

Malaysia har historisk valgt en lavprofilstrategi. Selvom landet gør krav på områder i Spratly-øgruppen, har det undgået direkte konfrontationer med Kina. Den malaysiske tilgang er præget af pragmatisme og økonomisk samarbejde og Kina er landets største handelspartner, og investeringer gennem Belt and Road-initiativet har bidraget til landets infrastrukturudvikling (Liow, 2016).

Samtidig søger Malaysia at beskytte sine maritime interesser gennem gradvis styrkelse af forsvarskapaciteter og deltagelse i regionale sikkerhedsfora. Landet fastholder, at konflikter bør løses gennem diplomati og multilaterale forhandlinger under ASEAN, hvilket har cementeret dets rolle som en stabil og modererende aktør i regionen (Cook, 2021).

1.3 Den nuværende situation

Det Sydkinesiske Hav er i dag præget af en balance mellem økonomisk samarbejde og sikkerhedspolitisk rivalisering. Kina fortsætter med at udbygge militære faciliteter på kunstige øer, hvilket inkluderer flybaser, radarinstallationer og missilplatforme (Buchanan, 2023). Samtidig intensiverer USA, Japan og Australien deres maritime tilstedeværelse gennem "freedom of navigation"-operationer og fælles øvelser med Filippinerne og Vietnam (Regilme, 2023).

På den økonomiske front har Kina samtidig konsolideret sin position som regionens dominerende handelspartner. I 2023 udgjorde samhandlen mellem Kina og ASEAN over 722 milliarder USD, hvilket gør ASEAN til Kinas største handelspartner for fjerde år i træk (ASEAN Secretariat, 2024). Vietnam har oplevet en markant stigning i både import og eksport med Kina, som i dag står for omkring 25 % af landets samlede handelsvolumen (IMF, 2024). Malaysia har på tilsvarende vis styrket sin økonomiske integration med Kina, hvor Kina udgør mere end 17 % af landets udenrigshandel og er blandt de største investorer i landets infrastruktur og energi gennem Belt and Road Initiative (World Bank, 2023; Liow, 2016). Filippinerne har, særligt siden 2016, oplevet vækst i kinesiske investeringer inden for energi, transport og byggeri, og Kina har overtaget Japans tidligere rolle som landets næststørste handelspartner (UNCTAD, 2023).

Denne stigende økonomiske integration har skabt et komplekst afhængighedsforhold, hvor regionale økonomier i stigende grad er bundet til kinesiske markeder og kapitalstrømme. For flere ASEAN-lande herunder Malaysia, Filippinerne og Vietnam betyder det, at økonomiske hensyn ofte vægtes højere end sikkerhedspolitiske konfrontationer. Kinas økonomiske tilstedeværelse i regionen fungerer derfor ikke blot som et handelspolitisk fænomen, men som et redskab til at udøve indirekte politisk og strategisk indflydelse (ASEAN Secretariat, 2024; Thayer, 2020).

Mens Vietnam søger at styrke sin modstandskapacitet gennem diplomatiske alliancer, og Filippinerne genopbygger militært samarbejde med USA, vælger Malaysia fortsat at nedtone konflikten og prioritere økonomiske relationer. Denne variation illustrerer, hvordan små og mellemstore stater i regionen tilpasser sig stormagtsrivaliseringen gennem fleksible og kontekstafhængige strategier.

1.4 Tidsmæssig afgrænsning

Selvom den oprindelige *eleven-dash line* blev offentliggjort af Republikken Kina i 1947, så bliver pecialets analytiske fokus dækker perioden fra 2016-2025, hvor rivaliseringen mellem Kina, USA og regionale aktører har intensiveret. Denne periode favner både de historiske rødder til Kinas maritime krav og de nutidige implikationer af voldgiftskendelsen i 2016 samt de efterfølgende politiske udviklinger i Malaysia, Vietnam og Filippinerne (Hayton, 2014; Zhao, 2015; Permanent Court of Arbitration, 2016).

Afgrænsningen giver mulighed for at analysere de tre landes strategiske udvikling over tid fra de første diplomatiske reaktioner til de moderne forsøg på at navigere i en kompleks regional magtstruktur.

2.0 Erfaring fra Den Danske Ambassade I Kuala Lumpur

Under mit praktikophold på den danske ambassade i Kuala Lumpur fra 1. februar til 31. juli 2025 arbejdede jeg med emner, der direkte relaterer sig til dette speciales fokus på Malaysia, Vietnam og Filippinernes strategiske respons på Kinas territoriale krav i Det Sydkinesiske Hav. Praktikopholdet gav mulighed for at observere, hvordan diplomatiske relationer og sikkerhedspolitiske drøftelser udfolder sig i praksis, og hvordan regionale aktører navigerer i spændingsfeltet mellem stormagterne.

Under opholdet deltog jeg i møder om maritim sikkerhed og regional stabilitet, hvor diplomater, forsvarsattachéer og forskere fra bl.a. ASEAN-landene drøftede udfordringerne ved at opretholde fri sejlads og håndtere stigende kinesisk tilstedeværelse. Disse møder gav førstehåndsindsigt i, hvordan Malaysia, Vietnam og Filippinerne i praksis balancerer mellem diplomati og forsvar, og hvordan nationale hensyn ofte må tilpasses de bredere regionale dynamikker. Endvidere fik jeg muligheden for at få et sideløbende praktikophold i Det Malaysiske Parlament hos Wong Chen, hvor jeg arbejdede med informationssøgning af inden- og udenrigspolitiske emner.

Et centralt element i praktikopholdet var samarbejdet med eksperter fra Institute of Strategic and International Studies (ISIS) Malaysia, hvis analyser bidrog med en dybdegående forståelse af Malaysias udenrigspolitiske tradition og strategiske tænkning. Derudover var møderne med professor Kuik Cheng-Chwee, en førende forsker inden for staters strategiske adfærd i Sydøstasien, særligt værdifulde. Hans teoretiske perspektiver og empiriske viden om staters forsigtighedsstrategier udgjorde et vigtigt afsæt for udviklingen af specialets teoretiske ramme.

Ambassadens placering som diplomatisk kontaktpunkt mellem Danmark og Malaysia gav desuden et unikt indblik i, hvordan eksterne aktører herunder EU og de nordiske lande følger og fortolker udviklingen i Det Sydkinesiske Hav. Den daglige omgang med diplomater og lokale eksperter styrkede forståelsen for den komplekse sammenhæng mellem national politik, regionalt samarbejde og global stormagtsrivalisering.

Erfaringerne fra opholdet bidrager således ikke blot som kontekstuel baggrundsviden, men fungerer også som et metodisk supplement til den kvalitative analyse. De personlige observationer og møder med nøgleaktører har medvirket til at nuancere fortolkningen af empirien og har styrket specialets analytiske troværdighed gennem øget indsigt i de faktiske beslutningsprocesser, der ligger til grund for landenes strategiske adfærd i regionen.

3.0 Litteraturreview

3.1 Strategiske mønstre i Sydøstasien

Flere nyere undersøgelser af Sydøstasien viser, at regionens stater i stigende grad forsøger at finde en mellemvej mellem økonomisk samarbejde og sikkerhedspolitisk selvbeskyttelse i mødet med stormagtsrivaliseringen mellem Kina og USA. De tre lande Malaysia, Filippinerne og Vietnam udgør i denne sammenhæng særligt illustrative eksempler, idet de alle er dybt økonomisk forbundet med Kina, men samtidig påvirket af voksende territoriale spændinger i Det Sydkinesiske Hav (Gerstl, 2022, s. 15-18).

På tværs af regionen ses et tydeligt mønster, hvor økonomisk afhængighed ledsages af en gradvis styrkelse af diplomatiske og militære samarbejder med eksterne partnere. Økonomisk fremstår Kina som en uundgåelig aktør; landene søger derfor at bevare adgang til kinesiske investeringer, infrastrukturprojekter og markeder, særligt gennem initiativer som Belt and Road. Samtidig viser flere stater en voksende villighed til at indgå i regionale og bilaterale samarbejder, der kan styrke deres strategiske autonomi. Denne dobbeltrettede tilgang gør det muligt at høste økonomiske fordele, men også at afbøde de potentielle konsekvenser af en for tæt afhængighed af Kina (ibid: 22-25).

I Malaysia har den økonomiske dimension traditionelt vejet tungest. Landets politik har været præget af forsigtighed, hvor man har søgt at fremme investeringer og infrastrukturudvikling med Kina, samtidig med at man undgår direkte konfrontation i spørgsmål om suverænitæt. Dette afspejler en bevidst bestræbelse på at bevare stabile relationer og økonomisk vækst, selv når Kinas aktiviteter i Det Sydkinesiske Hav udfordrer nationale interesser (ibid: 83–90).

Filippinerne repræsenterer en mere svingende linje, hvor politiske skift har haft stor betydning for landets tilgang. Perioder med tæt samarbejde og økonomisk tilnærmelse til Kina har ofte været afløst af perioder med øget militært samarbejde med USA og mere direkte kritik af kinesisk tilstedeværelse. Denne uforudsigelige kurs afspejler både indenrigspolitiske faktorer og ønsket om at udnytte rivaliseringen mellem stormagterne til at opnå konkrete økonomiske og sikkerhedsmæssige fordele (ibid: 101-115).

Vietnam indtager derimod en mere konsekvent og selvstændig position. Landet har i høj grad søgt at mindske sin sårbarhed over for Kina gennem et omfattende netværk af partnerskaber med andre regionale og eksterne aktører som Japan, Indien og USA. Samtidig opretholdes et højt niveau af økonomisk samhandel med Kina, hvilket viser, at økonomiske interesser fortsat spiller en væsentlig rolle på trods af de politiske spændinger (ibid: 116-132).

Samlet peger forskningen på, at staterne i regionen forsøger at kombinere økonomisk pragmatisme med forsigtighed i deres udenrigspolitiske prioriteringer. Hvor nogle lægger vægt på handel og økonomisk stabilitet som grundlag for sikkerhed, søger andre at styrke deres politiske og militære

kapaciteter for at reducere afhængighed og øge deres handlefrihed. Denne kombination af økonomisk integration, diplomatisk fleksibilitet og selektiv oprustning udgør kernen i regionens nuværende strategiske adfærd (ibid: 133-136).

3.2 Stormagtsrivaliseringens betydning for Sydøstasien

I nyere forskning fremhæves Sydøstasien som et af de geografiske epicentre for den voksende rivalisering mellem Kina og USA. Regionens stater befinder sig i en kompleks situation, hvor økonomiske afhængigheder, sikkerhedspolitiske interesser og historiske relationer konstant må afvejes. Rivaliseringen udspiller sig ikke alene gennem militær tilstedeværelse, men i stigende grad gennem økonomiske og teknologiske initiativer, som søger at forme regionale magtstrukturer og normer for samarbejde (Regilme, 2023).

I denne kontekst betragtes Sydøstasien som et område, hvor stormagternes konkurrence er særligt synlig i form af infrastrukturinvesteringer, handelsaftaler, udviklingsbistand og militære alliancer. USA har intensiveret sin diplomatiske og militære tilstedeværelse gennem initiativer som Indo-Pacific Strategy og Quad-samarbejdet, mens Kina har udvidet sin økonomiske og institutionelle indflydelse via Belt and Road Initiative og Asian Infrastructure Investment Bank. Disse tiltag skaber en situation, hvor staterne i regionen må håndtere et konstant pres for at tage stilling til stormagternes indbyrdes magtkamp (ibid).

På tværs af regionen ses et tydeligt mønster, hvor økonomiske interesser fortsat udgør den primære drivkraft for samspillet med Kina, mens sikkerhedspolitiske hensyn fastholder et behov for samarbejde med USA og dets partnere. Malaysia, Filippinerne og Vietnam illustrerer hver på sin måde, hvordan denne dobbelte dynamik udfolder sig. Malaysia lægger vægt på økonomisk stabilitet og søger at udnytte kinesiske investeringer til national udvikling, men fastholder samtidig dialog med vestlige aktører for at undgå ensidig afhængighed. Filippinerne indgår løbende nye aftaler med USA og Japan om fælles militærøvelser og basetilgange, men fortsætter med at søge økonomisk støtte og infrastrukturprojekter fra Kina. Vietnam søger derimod at styrke sin politiske og militære kapacitet gennem tæt samarbejde med USA, samtidig med at landet fastholder handel og diplomatiske relationer med Kina (ibid).

Et gennemgående fund i forskningen er, at landenes strategiske prioriteringer formes af deres vurdering af, hvorvidt rivaliseringen mellem stormagterne vil føre til åben konfrontation eller blot fortsat konkurrence. Flere lande søger derfor at bevare fleksibilitet og undgå at blive trukket ind i en konflikt, som de ikke kan kontrollere. Dette afspejler et ønske om at beskytte national suverænitet og økonomisk udvikling, samtidig med at man forsøger at drage fordel af stormagternes tilstedeværelse i regionen (ibid).

Undersøgelsen konkluderer, at rivaliseringen mellem USA og Kina ikke alene skaber sikkerhedspolitisk usikkerhed, men også fungerer som et incitament for mindre stater til at styrke deres diplomatiske netværk og diversificere deres internationale relationer. Denne udvikling

understreger, at Sydøstasien ikke blot er et passivt område påvirket af stormagter, men et politisk aktivt rum, hvor nationale ledere udnytter rivaliseringen til at fremme egne interesser og bevare manøvfrihed i et uforudsigeligt internationalt system (ibid).

4.0 Metode

4.1 Videnskabsteori

Følgende speciale tager udgangspunkt i et kritiskrealistisk videnskabsteoretisk ståsted, idet denne videnskabsteoretiske position vurderes bedst egnet til at generere viden, der kan belyse specialets problemformulering. Kritisk realisme bygger på en ontologisk antagelse om, at den politiske og sociale virkelighed eksisterer uafhængigt af observatørens erkendelse, men samtidig er karakteriseret ved kompleksitet, deling i lag og kontekstafhængighed. Virkeligheden forstås altså således som bestående af flere analytiske niveauer, hvor observerbare fænomener kun udgør en del af et mere omfattende system af strukturer og mekanismer (Ingemann, 2017: 89; 160).

Undersøgelsens genstand altså staters strategiske håndtering af Kina i Det Sydkinesiske Hav anses som forankret i et internationalt politisk samfund, der både er præget af samtidige magtforhold og historisk betingede relationer. Derfor kan genstandsfeltet ikke kun reduceres til enkeltstående empiriske observationer, men må forstås i relation til de strukturelle rammer og kontekstuelle betingelser, hvori aktørerne handler.

Epistemologisk indebærer den kritiske realisme erkendelsen af denne virkelighed er indirekte og teoribetinget. Det er muligt at analysere og observere nogle aspekter af den sociale verden, men de underliggende mekanismer, som genererer de observerede fænomener, kan ikke forstås direkte. Fænomenerne må i stedet afdækkes gennem analytisk refleksion, teoretisk fortolkning og sammenkobling af empiri og begreber (Ingemann, 2017: 25; 162). Der skelnes således mellem et empirisk niveau, som omfatter det umiddelbart iagttagelige materiale såsom officielle taler og interview udsagn, et faktuel niveau, der vedrører faktiske hændelser og politiske handlinger, samt et dybere niveau bestående af latente strukturer og mekanismer, der former aktørernes strategiske muligheder (Ingemann, 2017: 93).

Denne ontologiske og epistemologiske forståelse danner grundlag for specialets metodologiske tilgang. Metodisk indebærer et kritisk realistisk perspektiv, at undersøgelsen tager udgangspunkt i empiriske observationer, hvorefter der identificeres mønstre og sammenhænge, som derefter fortolkes i lyset af teoretiske begreber og eksisterende litteratur. Forklaringen af de fænomener der observeres, sker gennem en abduktiv tilgang, hvor der udformes kvalificerede bud på, hvilke underliggende mekanismer der bedst kan forklare de empiriske fund (Ingemann, 2017: 162).

I følgende speciale manifesterer denne tilgang sig, ved en systematisering af de udvalgte dokumenter og ekspertinterviews gennem en kodning og tematiske struktureringer. Herefter foretages der en analytisk refleksion med udgangspunkt i specialets teoretiske ramme og den

relevante forskningsbidrag. Afslutningsvis søges forklaringer på forskelle og ligheder i staters strategier gennem formulering af de mest plausible mekanismer, som kan forbinde empiri og teori. Da genstandsfeltet er komplekst og kontekstafhængigt, sigtes der ikke mod universelle eller lovmæssige forklaringer, men mod en analytisk generaliserbar viden, der kan bidrage til forståelsen af småstaters strategiske handlemønstre.

På trods af at specialet hviler på et kritisk realistisk fundament, inddrages der samtidig hermeneutiske elementer i analysen. Dette skyldes, at både officielle taler og ekspertinterviews udgør meningsbetydende ytringer, som skal fortolkes i relation til deres kontekst og afsender. Hermeneutikken bidrager således til forståelsen af, hvordan aktørerne italesætter deres interesser, trusler og strategiske valg, og hvordan disse udsagn kan forstås i lyset af politiske positioner og historiske erfaringer. Den hermeneutiske tilgang anvendes dermed som et analytisk redskab inden for en overordnet kritisk realistiske ramme, hvor fortolkningen af aktørernes meningsdannelse kombineres med en forklarende ambition om at identificere de strukturelle forhold, der former deres strategiske adfærd.

4.2 Forskningsdesign

Forskningsdesignet danner rammen for, hvordan specialets videnskabelige fortolkning gennemføres. I dette speciale anvendes et kvalitativt, teorifortolkende, komparativt case study design, hvor formålet er at analysere, hvordan og hvorfor Malaysia, Vietnam og Filippinerne håndterer Kinas krav og tilstedeværelse i Det Syd kinesiske Hav. Designet tager udgangspunkt i eksisterende teorier om småstaters strategier og international politik, som anvendes som fortolkningsramme i analysen og som redskab til at strukturere undersøgelsen af det empiriske materiale (Antoft et al., 2007: 39).

Et teorifortolkende design skal forstås som, at teorierne ikke anvendes til at teste faste hypoteser, men til at belyse og fortolke empirien ved at identificere mønstre og sammenhænge i staternes strategiske adfærd. Teorierne bidrager således til at udvælge relevante analytiske dimensioner i materialet og til at formulere fortolkninger af de strategiske valg, som kommer til udtryk i officielle udtalelser og ekspertvurderinger. Der eksisterer endvidere flere definitioner af casestudier inden for samfundsvidenskaben (Andersen, Hansen & Klemmensen, 2012: 85; Bryman, 2014: 66-67). I dette speciale tages der udgangspunkt i Yin's forståelse af casestudiet som en empirisk undersøgelse af et nutidigt fænomen i dets virkelighedsnære kontekst, hvor grænsen mellem fænomen og kontekst ikke er entydig (Yin, 2009: 18). Casestudiet er særligt velegnet, idet staters strategiske håndtering af Kina ikke kan adskilles fra de regionale, historiske og politiske rammer, hvori strategierne udfoldes (Antoft et al., 2007: 32).

Det undersøgte fænomen kan defineres som småstaters strategiske tilgange til Kina i Det Syd kinesiske Hav, mens konteksten udgøres af de sikkerhedspolitiske, økonomiske og diplomatiske relationer i regionen. Gennem en intensiv analyse af Malaysia, Vietnam og Filippinerne opnås en

dybdegående forståelse af, hvordan forskellige nationale kontekster former staters strategiske handlemønstre. Dette bidrager til en analytisk informationsindsamling, hvor både ligheder og forskelle mellem cases kan fremhæves (Brinkmann & Tanggaard, 2020: 653-654; Bryman, 2014: 69).

Et teorifortolkende case study-design indebærer metodiske udfordringer, idet det empiriske materiale principielt kan fortolkes ud fra forskellige teoretiske perspektiver. Valget af teori er derfor ikke kontingent, men foretages med henblik på at kunne belyse problemformuleringen på en analytisk sammenhængende måde. Teorierne er desuden udvalgt på baggrund af deres evne til at strukturere hovedparten af det empiriske materiale samt teoriernes relevans for et analysetrin på makroniveau, hvor undersøgelsens genstand ligeledes befinder sig (Antoft et al., 2007: 40-41).

Designet kan karakteriseres som et holistisk multiple casesdesign, hvor Malaysia, Vietnam og Filippinerne udgør tre analytiske cases med hver deres nationale kontekst. Denne tilgang gør det muligt, at hver case analyseres inden for sin egen kontekstuelle sammenhæng, samtidig med at de sammenholdes systematisk for at identificere ligheder og forskelle i strategiske fortolkninger og handlemønstre. Den komparative tilgang gør det muligt at undersøge, hvordan fælles strukturelle udfordringer kan give anledning til forskellige strategiske fortolkninger blandt mindre stater.

Overordnet understøtter dette forskningsdesign specialets ambition om at producere analytisk viden om småstaters strategier over for Kina gennem en teorifortolkende tilgang, hvor empiri og teori bringes i dialog frem for at blive anvendt i et forklarende eller testende design.

4.3 Benyttelse af kunstig intelligens

I dette speciale er kunstig intelligens anvendt som et støtteværktøj i overensstemmelse med Aalborg Universitets gældende retningslinjer for brug af AI i akademiske opgaver.

Til transskribering af interviews er værktøjet MyGoodTape benyttet, mens Zotero har været anvendt til formatering af litteraturlisten. AI-værktøjer såsom Microsoft Co-pilot, Gemini og ChatGPT har primært understøttet processen med indsamling og strukturering af empiri. Konkret er benyttelsen af kunstig intelligens blevet anvendt til at identificere relevante dokumenter, begreber og nøgleord i eksisterende litteratur og officielle kilder, særligt i den indledende fase af dokumentanalysen.

Det skal understreges, at AI-værktøjerne ikke er blevet anvendt til sproglig forbedring, eller grammatisk korrektur, da sprog og grammatik udgør en del af bedømmelsesgrundlaget for specialet, jf. AAU's regler. Alt tekstligt indhold, herunder formuleringer, argumentation og grammatik, er udarbejdet mig selv for at undgå plagiering. Formålet med brugen af AI har udelukkende været at hjælpe og effektivisere empiri indsamling, strukturere litteraturlisten og transskribere interviews.

4.4 Dokumentmetode

For at kunne besvare specialets problemformulering er dokumentmetoden valgt som en af de metodiske tilgange. Dette valg er foretaget på baggrund af en vurdering af, at officielle dokumenter udgør et særligt velegnet empirisk grundlag for at analysere landenes strategiske håndtering af Kina i Det Sydkinesiske Hav. Dokumenter som udenrigsministerielle taler, politiske udtalelser og officielle erklæringer udgør formaliserede fremstillinger af landenes positioner og prioriteringer og dermed giver adgang til at undersøge, hvordan strategiske valg artikuleres og legitimeres (Lynggaard, 2020: 187-188).

Dokumentmetoden muliggør desuden en analyse af staters strategier fra flere perspektiver, idet materialet kan indsamles fra forskellige statslige aktører og statslige kontekster, hvorfor der skabes et empirisk grundlag, som gør det muligt at sammenligne landenes italesættelser og strategiske prioriteringer på tværs af cases. Dokumenter forstås i denne sammenhæng som sprogligt fikserede ytringer, der er produceret i bestemte historiske og politiske kontekster, og som derfor både rummer eksplicite budskaber og implicite antagelser, der kan fortolkes analytisk (Lynggaard, 2020: 186; Ingemann et al., 2020: 67-68).

I specialet fokuseres der på skriftlige kilder i form af officielle taler, politiske erklæringer, strategidokumenter og udvalgte rapporter fra relevante statslige institutioner fra deres officielle hjemmesider. Disse dokumenter ansues ikke som neutrale gengivelser af virkeligheden, men som kommunikative skrifter, der er udformet med bestemte formål og målgrupper for øje. De må derfor ikke anvendes direkte beskrivelser af faktiske strategier, men nærmere empiriske udtryk for, hvordan stater fremstiller deres interesser, trusselsopfattelser og handlemuligheder.

I forbindelse med valg af dokumentmetode er det overvejet, om en diskursanalytisk tilgang kunne have været anvendt, idet en betydelig del af materialet består af taler og politiske formuleringer. En diskursanalyse tilbyder en detaljeret analyse af sprogets rolle i konstruktionen af virkelighedsforståelserne og magtrelationerne. En sådan tilgang fravælges imidlertid, da specialets formål ikke er at analysere sproglige strukturer som selvstændigt genstandsfelt, men at fortolke dokumenterne i relation til staters strategiske handlemønstre. En udelukkende diskursanalytisk tilgang vurderes derfor ikke at være tilstrækkelig til at belyse variationen i staters strategier, da fokus her primært ville være rettet mod sprogets opbygning frem for mod de bagvedliggende strategiske rationaler (Ingemann et al., 2020: 126-127).

Derudover anses det, at en diskursanalytisk tilgang ville vanskeliggøre en systematisk komparativ analyse på tværs af cases, idet resultaterne i høj grad vil være bundet til specifikke sproglige kontekster og analytiske fortolkninger. Dette kan udfordre muligheden for at sammenholde resultater på tværs af lande og dermed reducere undersøgelsens analytiske generaliserbarhed. Dokumentmetoden vælges derfor som en mere hensigtsmæssig tilgang, da den muliggør en struktureret analyse af indhold og mønstre i materialet på tværs af statslige kontekster (Ingemann et al., 2020: 336).

Dokumenterne analyseres gennem en systematisk kodning og tematisk strukturering, hvor centrale begreber og udsagn identificeres og fortolkes i lyset af specialets teoretiske ramme. Denne tilgang gør det muligt at bringe empiri og teori i dialog på en teorifortolkende måde, hvor dokumenterne anvendes til at belyse, hvordan staters strategier kan forstås i relation til eksisterende teoretiske begreber og perspektiver.

Samlet set muliggør dokumentmetoden en analytisk undersøgelse af staters strategiske håndtering af Kina, hvor dokumenterne fungerer som empirisk adgang til både eksplicite politiske positioner og underliggende strategiske rationaler. Herved understøttes specialets ambition om at producere analytisk viden om småstaters strategier i Det Syd kinesiske Hav inden for rammerne af et kvalitativt og teorifortolkende forskningsdesign.

4.4.1 Dokumenttyper

Dokumenter kan overordnet inddeles i tre kategorier primære, sekundære og tertiære dokumenter. Primære dokumenter forstås som materiale der er produceret tæt på en given begivenhed og cirkuleret inden for en begrænset kreds af aktører. Dette kan eksempelvis være interne notater, mødereferater eller forhandlingsdokumenter. Disse dokumenter er typisk ikke tiltænkt offentligheden, men et lukket forum, hvilket betyder, at adgangen til denne type materiale ofte er begrænset. På denne baggrund indgår primære dokumenter ikke som empirisk grundlag i nærværende speciale, idet de som udgangspunkt ikke er offentligt tilgængelige (Lynggaard, 2020: 187).

Sekundære dokumenter omfatter derimod materiale, som offentliggøres efter en begivenhed eller politisk proces og gøres tilgængeligt for en bredere kreds af modtagere. Dette kan eksempelvis være officielle taler, pressemeddelelser og avisartikler. Selvom disse dokumenter ikke nødvendigvis er rettet mod hele offentligheden, er de som hovedregel tilgængelige for alle og udgør derfor et relevant empirisk grundlag for analysen af staters strategiske fremstillinger (Lynggaard, 2020: 187).

Tertiære dokumenter adskiller sig fra sekundære dokumenter ved at have et mere udtalt analytisk sigte. Denne type dokumenter omfatter blandt andet akademiske bøger og videnskabelige artikler, hvor begivenheder og politiske udviklinger behandles retrospektivt og fortolkes i et teoretisk perspektiv. Tertiære dokumenter bidrager dermed med en analytisk bearbejdning af empiriske forhold og anvendes i specialet til at skabe en bredere forståelse af konteksten samt til at understøtte fortolkningen af de officielle dokumenter (Lynggaard, 2020: 188).

Skellet mellem disse dokumenttyper har til formål at tydeliggøre, hvilke kontekster og målgrupper de enkelte dokumenter er produceret til. Ved at inddrage forskellige typer dokumenter opnås adgang til forskellige former for viden og perspektiver, hvilket bidrager til en mere nuanceret forståelse af de undersøgte fænomener (Lynggaard, 2020: 188).

De dokumenter, der indgår i specialets empiri, kan karakteriseres som statiske dokumenter, også fortolkes som fastfrosne dokumenter. Dette indebærer, at dokumenterne er produceret i en bestemt

historisk og politisk kontekst og ikke løbende ændres efter offentliggørelse. Selvom både dynamiske og statiske dokumenter principielt kan anvendes i dokumentanalyser, vurderes statiske dokumenter at være mest hensigtsmæssige i dette speciale, da de muliggør større gennemsigtighed og reproducerbarhed i analysen. Når dokumenter kan redigeres eller opdateres undervejs, kan dette svække det empiriske grundlag, idet det bliver uklart, hvilket indhold analysen bygger på (Ingemann et al., 2020: 67-68).

På denne baggrund baserer analysen sig på statiske dokumenter i form af officielle taler, erklæringer og strategidokumenter fra udenrigsministerier. Disse dokumenter anvendes til at belyse forskellige perspektiver på staters strategiske håndtering af Kina og fungerer dermed som et vidensgenererende grundlag for specialets analyse. Dokumenterne indgår ikke blot som baggrundsinformation, men som aktivt analysemateriale, hvorigennem der produceres ny analytisk viden om småstaters strategier i Det Sydkinesiske Hav (Ingemann et al., 2020: 69).

4.4.2 Udvælgelseskriterier og kildekritik

Udvælgelsen af dokumenterne baserer sig på en række eksplicite kriterier. For det første skal dokumenterne være offentligt tilgængelige, hvilket indebærer, at materialet er tilgængeligt for en bred kreds af modtagere. Dette kriterium harmonerer med anvendelsen af sekundære og tertiære dokumenttyper og bidrager til at sikre undersøgelsens transparens, idet det empiriske grundlag kan tilgås af andre forskere. Kravet om offentlig tilgængelighed er særligt relevant i et studie, hvor genstandsfeltet er statslig udenrigspolitisk ageren, og hvor de centrale aktører opererer i et komplekst internationalt konfliktfelt.

For det andet skal dokumenterne være relevante for specialets cases og problemformulering. Dette indebærer, at materialet skal omhandle de tre staters forhold til Kina og deres strategiske håndtering af konfliktdimensionerne i Det Sydkinesiske Hav. Endvidere skal afsenderen være en statslig aktør, hvilket betyder, at dokumenterne skal stamme fra officielle institutioner såsom udenrigsministerier eller regeringsrepræsentanter. Hermed sikres det, at materialet afspejler officielle politiske positioner frem for private aktørs eller uformelle vurderinger.

I forbindelse med udvælgelsen lægges der endvidere vægt på dokumenternes autenticitet. Dette forstås som dokumenternes ægthed og verificerbarhed, hvilket operationaliseres ved, at dokumenterne skal indeholde tydelig angivelse af ophav, forfatter og udgivelsestidspunkt. Derudover prioriteres dokumenter, der har haft en central placering i den politiske debat og i den officielle italesættelse af konflikten, idet sådanne dokumenter vurderes at være særligt velegnede til at belyse staters strategiske selvfrestillinger (Ingemann et al., 2020: 97).

Den kildekritiske tilgang omfatter både udvælgelsesfasen og selve analyseprocessen. Dokumenter rummer ofte omfattende mængder information, hvorfor det er nødvendigt at foretage en systematisk vurdering af deres troværdighed. Troværdighed forstås her som dokumentets egnethed

til at fungere som gyldig kilde til viden om det undersøgte fænomen. I forlængelse heraf vurderes dokumenternes udsagnsevne, det vil sige, i hvilken grad materialet faktisk belyser de problemstillinger, som specialet søger at undersøge. Disse kriterier anvendes ligeledes i vurderingen af dokumenternes forfattere, hvor både position og faglig indsigt i emneområdet indgår (Ingemann et al., 2020: 99-100).

Samtidig tages der højde for, at forfattere og institutioner kan være præget af bestemte interesser og normative positioner. Officielle dokumenter forstås derfor ikke som værdineutrale fremstillinger, men som produkter af specifikke politiske og institutionelle kontekster. Hertil kommer, at en del af materialet foreligger i oversat form, hvilket kan indebære, at visse sproglige og retoriske nuancer går tabt. Dette forhold anerkendes som en potentiel begrænsning, men vurderes ikke at have afgørende betydning for analysens overordnede fortolkninger.

Et centralt element i den kildekritiske vurdering er erkendelsen af, at dokumenterne er udformet i bestemte normer og sammenhænge, og at også tertiære dokumenter kan være præget af analytiske og normative forudsætninger. Den kildekritiske tilgang har således til formål at styrke undersøgelsens validitet ved systematisk at reflektere over materialets ophav, kontekst og anvendelighed (Ingemann et al., 2020: 94-95).

Afsenderne af de empiriske dokumenter behandles i analysen som repræsentanter for de respektive nationalstaters officielle udenrigspolitiske positioner. Samtidig anerkendes det, at sådanne positioner ikke nødvendigvis udtrykker en entydig national holdning, idet udenrigspolitik ofte formes gennem interne forhandlinger mellem forskellige institutionelle og politiske aktører. Dokumenterne anvendes således som udtryk for officielle strategiske fremstillinger, men fortolkes med bevidsthed om, at de ikke nødvendigvis afspejler samtlige interne opfattelser eller interesser i den pågældende stat. Denne refleksion indgår som en del af vurderingen af afsenderens validitet og bidrager til en mere nuanceret anvendelse af materialet i analysen.

4.4.3 Præsentation af dokumenter

Bilag 1	MALAYSIA'S POSITION ON THE SOUTH CHINA SEA	2023
Bilag 2	PRESS RELEASE FOLLOWING THE DECISION OF THE ARBITRAL TRIBUNAL ON THE SOUTH CHINA SEA ISSUE	2016
Bilag 3	Joint Statement between the People's Republic of China and Malaysia on Deepening the Comprehensive Strategic Partnership towards China-Malaysia Community with a Shared Future	2023
Bilag 4	JOINT STATEMENT BETWEEN THE GOVERNMENT OF THE PEOPLE'S REPUBLIC OF CHINA AND THE GOVERNMENT OF MALAYSIA 20 AUGUST 2018, BEIJING	2018
Bilag 5	RESS STATEMENT ON SOUTH CHINA SEA BY YB DATO' SERI HISHAMMUDDIN TUN HUSSEIN MINISTER OF FOREIGN AFFAIRS, WISMA PUTRA, 23 APRIL 2020	2020
Bilag 6	Statement of the Ministry of Foreign Affairs of the Socialist Republic of Viet Nam on Viet Nam submission on the limits of the extended continental shelf beyond 200 nautical miles in respect of the central area of the East Sea	2025
Bilag 7	Remarks by the Vice Spokesperson of the Ministry of Foreign Affairs of Viet Nam Pham Thu Hang on the South China Sea, Madam Pham Thu Hang, Spokesperson of the Ministry of Foreign Affairs	2023

Bilag 8	Remarks by the Spokesperson of the Ministry of Foreign Affairs of Viet Nam Le Thi Thu Hang regarding how the South China Sea issue was discussed at the 37th ASEAN Summit and the 15th East Asia Summit	2020
Bilag 9	Keynote Address of Dr. Le HoaiTrung, Deputy Minister of Foreign Affairs of Vietnam at the Opening Session of the 11th South China Sea International Conferenc	2019
Bilag 10	Top leader's state visit to China opens new chapter in bilateral ties: expert	2024
Bilag 11	Keynote Address of Dr. Le HoaiTrung, Deputy Minister of Foreign Affairs of Vietnam at the Opening Session of the 11th South China Sea International Conference	2019
Bilag 12	Secretary Manalo Underlines Responsible Stewardship, Rule of Law at Launch of "Dialogue on Maritime Governance in the South China Sea"	2023
Bilag 13	Philippines Highlights 2016 Arbitral Award, Calls for Greater ASEAN-US Maritime Cooperation Amidst Concern Over Developments in South China Sea at 34th ASEAN-US Dialogue	2021
Bilag 14	Statement of Secretary of Foreign Affairs Teodoro L. Locsin, Jr. on the 4th Anniversary of the Issuance of the Award in the South China Sea Arbitration	2020

Bilag 15	Statement of the National Task Force for the West Philippine Sea	2024

4.5 Interviewmetode

I dette speciale anvendes kvalitative ekspertinterviews som et centralt supplement til dokumentanalysen. Interviewmetoden vurderes relevant, da den muliggør indsamling af kontekstuel og analytisk viden om staters strategiske håndtering af Kina i Det Sydkinesiske Hav, som ikke nødvendigvis fremgår eksplicit af officielle dokumenter. Interviewene bidrager således med fortolkninger af regionale dynamikker, strategiske prioriteringer og strukturelle begrænsninger, der kan kvalificere analysen af dokumentmaterialet (Brinkmann & Tanggaard, 2020).

Der gennemføres individuelle interviews med informanter, som besidder særlig faglig indsigt i regionens sikkerhedspolitiske forhold. Hensigten er at indhente informerede vurderinger af fænomenet frem for personlige erfaringer. Herved opnås et analytisk perspektiv udefra, hvor eksperterne kan bidrage med en overordnet forståelse af, hvordan staternes strategier kan fortolkes inden for en bredere regional og international kontekst (Ingemann et al., 2018: 150-151).

Interviewene gennemføres som semistrukturerede interviews. Denne interviewform kombinerer en tematisk styret interviewguide med mulighed for fleksibilitet undervejs, således at opfølgende spørgsmål kan stilles, hvis nye relevante perspektiver opstår i interviewsituationen (Brinkmann & Tanggaard, 2020: 176-177). Interviewguiden er udformet med udgangspunkt i specialets teoretiske ramme, men er samtidig struktureret tematisk frem for strengt teoretisk for at sikre et naturligt samtaleforløb. Dette muliggør, at informanterne kan bidrage med viden, som rækker ud over de begreber, der på forhånd er defineret i teorien.

Sammenhængen mellem teori og metode anses som central i dette speciale, idet teorien fungerer som analytisk redskab for fortolkningen af interviewmaterialet. I forlængelse heraf anerkendes det, at forskeren ikke kan indtage en fuldstændig forudsætningsløs position. Interviewene er således præget af de teoretiske og analytiske antagelser, som ligger til grund for undersøgelsen. Dette betragtes ikke som en metodisk svaghed, men som et vilkår ved kvalitativ forskning, hvor interviewspørgsmål nødvendigvis formes ud fra en analytisk interesse (Ingemann, 2017: 116; Brinkmann & Tanggaard, 2020: 43).

I gennemførelsen af interviewene tages der højde for metodiske udfordringer forbundet med social desirability bias, forstået som en tendens til, at respondenter formulerer deres svar i overensstemmelse med det, de opfatter som socialt eller fagligt acceptabelt (Frederiksen et al., 2017: 109-110). Denne problematik er særligt relevant i studier af politiske og sikkerhedspolitiske

forhold, hvor der kan eksistere normative forventninger til bestemte positioner. I dette speciale vurderes risikoen for social desirability bias dog at være begrænset, idet interviewpersonerne er udvalgt som eksperter med forsknings- og analysemæssig tilknytning til feltet. Som fagpersoner forventes de i højere grad at tilstræbe analytisk præcision og faglig redelighed frem for at tilpasse deres svar til politisk ønskværdige eller normative positioner. Interviewene omhandler desuden ikke deres egne institutionelle praksisser, men deres vurderinger af staters strategier, hvilket reducerer incitamentet til at fremstille sig selv eller egen organisation i et positivt lys.

For yderligere at mindske risikoen for social desirability bias er interviewguiden udformet med åbne og reflekterende spørgsmål, der ikke forudsætter bestemte normative svar. Spørgsmålene er formuleret således, at informanterne opfordres til at forklare og nuancere deres vurderinger frem for at tage stilling til, hvad der er politisk korrekt. På denne baggrund kan social desirability bias ikke udelukkes fuldstændigt, men vurderes at have begrænset betydning for de analytiske pointer, som interviewmaterialet bidrager med.

Der kan endvidere opstå bias i selve spørgeteknikken, idet spørgsmål kan være formuleret på en måde, der indirekte lægger op til bestemte svar. Denne risiko søges reduceret ved at anvende neutralt formulerede spørgsmål og ved løbende refleksion over egen rolle som interviewer (Brinkmann & Tanggaard, 2020: 48-49).

I forhold til undersøgelsens videnskabelige kvalitet lægges der vægt på systematik i dataindsamlingen og behandlingen af interviewmaterialet. Reliabiliteten understøttes ved, at interviewprocessen beskrives eksplicit, og at transskriptionerne gengiver interviewene så præcist som muligt. Det anerkendes dog, at fuld gentagelighed er vanskelig at opnå i kvalitative interviewstudier, idet interviewsituationen ikke kan reproducere under identiske betingelser (Brinkmann & Tanggaard, 2020: 147).

Endelig anerkendes det, at interviewmaterialet ikke muliggør entydig fastlæggelse af kausale sammenhænge. Interviewene anvendes derfor ikke til at påvise årsagvirkning relationer, men til at bidrage med fortolkninger og perspektiver, der kan kvalificere analysen af de mønstre, der identificeres i dokumentmaterialet. Interviewene indgår således som et fortolkende supplement i specialets samlede analytiske design, hvor de anvendes til at belyse de mest plausible forklaringer på småstaters strategiske adfærd i Det Sydkinesiske Hav.

4.5.1 Udvælgelse og præsentation af respondenter

Udvælgelsen af interviewrespondenter er foretaget på baggrund af et formålsbestemt udvælgelsesprincip, hvor kriteriet har været at respondenterne har faglig ekspertise inden for Sydøstasien, udenrigs- og sikkerhedspolitik samt relationerne til Kina i Det Sydkinesiske Hav. Formålet har været at inddrage informanter, der kan bidrage med kvalificerede analytiske vurderinger af staters strategiske adfærd frem for personlige erfaringer. Afsnittet har samtidig til hensigt at skabe transparens omkring den måde, hvorpå respondenterne er identificeret og rekrutteret.

Respondentgruppen består af tre eksperter med forskningsmæssig og analytisk specialisering i regionens politiske og sikkerhedspolitiske forhold: Thomas Daniel (ISIS Malaysia), Anthony Milner (Australian National University) og Kuik Cheng-Chwee (Universiti Kebangsaan Malaysia). Disse respondenter er udvalgt, da de repræsenterer forskellige institutionelle og nationale perspektiver på regionens sikkerhedspolitiske dynamikker, hvilket muliggør en analytisk belysning af problemstillingen fra flere faglige vinkler.

Rekrutteringen af respondenter er foregået gennem målrettet identifikation af relevante eksperter via akademiske publikationer, møder og netværk. Respondenterne er herefter blevet kontaktet direkte via e-mail med en præsentation af studieets formål og problemstilling samt en anmodning om deltagelse i et semistruktureret interview. Denne fremgangsmåde har gjort det muligt at udvælge respondenter på baggrund af faglig relevans frem for institutionel adgang alene.

Selvom alle respondenter er rekrutteret gennem kontakter etableret i Malaysia, har samtlige respondenter omfattende forskningsmæssig og analytisk erfaring med konflikten i Det Sydkinesiske Hav og med regionale sikkerhedspolitiske dynamikker. Deres ekspertise rækker således ud over en snæver national kontekst og omfatter både komparative og regionale perspektiver på relationerne mellem Kina og de sydøstasiatiske kyststater. Respondenternes geografiske "rekrutteringsgrundlag" vurderes derfor ikke at udgøre en metodisk svaghed, men snarere som et praktisk vilkår, der ikke reducerer den analytiske relevans af deres vurderinger.

Thomas Daniel (ISIS Malaysia)

Thomas Daniel er tilknyttet Institute of Strategic and International Studies (ISIS) Malaysia og har særlig ekspertise inden for Malaysias sikkerheds- og udenrigspolitik samt regionale sikkerhedsdynamikker i Sydøstasien. Kontakten til Daniel blev etableret under mit praktikophold i Malaysia, hvor han deltog i et sikkerhedspolitisk arrangement, hvor Daniel holdt et oplæg. På baggrund af denne faglige kontekst blev der efterfølgende taget kontakt med henblik på et interview. Denne adgang har muliggjort inddragelse af en ekspert med både analytisk og praktisk indsigt i staternes strategiske position i Det Sydkinesiske Hav.

Anthony Milner (Australian National University)

Anthony Milner er professor ved Australian National University og har omfattende forskningserfaring inden for staternes politiske udvikling og regionale relationer. Kontakten til Milner blev etableret under et sideløbende praktikophold hos den malaysiske politiker Wong Chen, hvor Milner blev mødt i forbindelse med faglige drøftelser om Malaysias politiske rolle i regionen. Denne kontakt har muliggjort inddragelse af et akademisk perspektiv med historisk og politisk dybde, som bidrager til at kontekstualisere Malaysias strategiske adfærd over for Kina.

Kuik Cheng-Chwee (Universiti Kebangsaan Malaysia)

Kuik Cheng-Chwee er lektor ved Universiti Kebangsaan Malaysia og er en central forsker inden for Malaysias udenrigspolitik og småstaters strategier over for Kina. Kontakten til Kuik blev etableret gennem en systematisk litteratursøgning, hvor hans forskning fremstod særligt relevant for specialets teoretiske og empiriske fokus. Efter identificering gennem den akademiske litteratur blev Kuik kontaktet direkte med henblik på deltagelse i interviewet.

Udvælgelsen har ikke haft til formål at opnå repræsentativitet i statistisk forstand, men at etablere et empirisk grundlag bestående af informanter med særlig indsigt i de mekanismer og strukturelle forhold, der former småstaters strategier over for Kina. Det anerkendes samtidig, at udvælgelsen også er påvirket af praktiske forhold, herunder hvilke eksperter der havde mulighed for og interesse i at deltage. Respondenterne udgør derfor ikke et udtømmende udsnit af alle relevante eksperter på området, men et strategisk udvalg, der muliggør en analytisk fortolkning af problemstillingen.

Respondenterne er blevet informeret om specialets formål og deres rolle i undersøgelsen samt om, hvordan interviewmaterialet anvendes i analysen. Respondenterne citeres i specialet med angivelse af navn, idet de optræder som faglige eksperter og ikke som private personer. Dette bidrager til transparens omkring datagrundlaget og gør det muligt at kontekstualisere deres udsagn i relation til deres faglige ståsted.

Samlet set er udvælgelsen af respondenter baseret på et metodisk valg om at inddrage eksperter med forskningsmæssig og analytisk indsigt i regionens sikkerhedspolitiske forhold. Dette styrker undersøgelsens analytiske relevans og understøtter specialets teorifortolkende og kritisk realistiske tilgang ved at bidrage med kvalificerede fortolkninger af de strukturelle og strategiske forhold, der former staters handlemønstre i Det Sydkinesiske Hav.

4.5.2 Interviewguide

Det følgende afsnit har til hensigt at redegøre for, hvordan specialet anvender en semistruktureret interviewguide som ramme for de tre ekspertinterviews. Formålet er at tydeliggøre, hvordan interviewguiden understøtter indsamlingen af empirisk materiale, der kan belyse specialets problemformulering om, hvordan og hvorfor Malaysia, Vietnam og Filippinerne håndterer Kinas krav i Det Sydkinesiske Hav. Interviewguiden fremgår samlet i Bilag 1.

Interviewguiden er udarbejdet som en tematisk ramme, der sikrer, at interviewene berører de centrale analytiske dimensioner i specialet, samtidig med at der er plads til, at respondenterne kan udfolde egne vurderinger, nuancere begreber og introducere perspektiver, der ikke på forhånd er indtænkt i guiden. Guidens opbygning afspejler specialets teorifortolkende tilgang, idet de teoretiske begreber herunder hedging, balancing og bandwagoning anvendes som analytisk sprog snarere end som et skema, som respondenterne forventes at "passe ind i". Dette understøtter desuden et kritisk realistisk synspunkt, hvor interviewene bidrager til at afdække underliggende mekanismer og rationale bag staters strategiske handlerum, fremfor udelukkende at registrere overfladiske udsagn om politik.

Interviewguiden er tilpasset hver respondent, idet de tre informanter bidrager med forskellige former for ekspertise. I interviewet med Thomas Daniel er guiden især orienteret mod staternes sikkerhedspolitiske praksis og handlingskapacitet, herunder hvilke nationale interesser der vægtes ressourcer, suverænitet, stabilitet, indenrigspolitik, samt hvordan risikovurderinger og eskalationshensyn former staternes valg af diplomati og fleksible forhandlingsformer.

I interviewet med Anthony Milner er guiden i højere grad rettet mod historiske og normative forklaringsrammer, hvor fokus er på, hvilke principper, normer og udenrigspolitiske traditioner der præger sydøstasiatiske staters relation til stormagter, og hvordan vestlige international relations koncepter potentielt kan være utilstrækkelige til at indfange regionens strategiske logikker.

I interviewet med Kuik Cheng-Chwee er guiden særligt udformet til at styrke specialets begrebsafklaring og operationalisering, idet interviewet blandt andet omhandler, hvordan hedging kan identificeres empirisk, hvilke definerende elementer der skal være til stede, og hvordan variationen mellem "light" og "heavy" hedging kan forstås i relation til de tre cases.

På tværs af de tre interviews er interviewguiden struktureret omkring fire overordnede tematiske passager. Første passage rammesætter specialets begrebsapparat og afklarer respondentens syn på anvendeligheden af centrale IR-begreber kan bidrage analytisk til at forstå småstaters strategiske adfærd. Anden passage retter sig mod landespecifikke vurderinger af Malaysia, Vietnam og Filippinerne, hvor der spørges ind til, hvordan strategierne kommer til udtryk i praksis såsom gennem diplomati, forsvarsrelationer, økonomiske bindinger, risikostyring, institutionelle kanaler. Tredje passage undersøger forklaringer på variation mellem landene, herunder indenrigspolitiske hensyn, historiske erfaringer, magtasymmetri over for Kina samt mulige mekanismer, der skubber

strategier i retning af enten fortsat hedging eller mere eksplicit balancing. Fjerde passage samler interviewet i en tværgående diskussion om regionale rammer og stormagtsdynamikker, herunder ASEAN-samarbejdet, Code of Conduct-forhandlingerne samt USA's rolle og troværdighed som sikkerhedspartner i regionen.

I tråd med god forskningsetik er respondenterne forud for interviewene blevet informeret om specialets formål, interviewets rammer og hvordan deres udsagn anvendes i analysen. Alle tre respondenter har givet informeret samtykke til deltagelse og til, at interviewmaterialet kan anvendes i specialet med navn og institutionel tilknytning, idet de optræder som faglige eksperter. Derudover er interviewene rammesat med tydelig information om optagelse, frivillighed samt mulighed for at undlade at besvare spørgsmål undervejs.

Under gennemførelsen af interviewene er der tilstræbt en spørgeteknik, der understøtter åbne og refleksive svar frem for korte bekræftelser. Guiden er derfor formuleret med brede, udfoldelsesvenlige spørgsmål, som lægger op til, at respondenterne selv prioriterer relevante forklaringer og nuancer. Samtidig er guiden anvendt som et strukturerende redskab til at skabe progression i interviewet og markere tematiske skift, så samtalen forbliver fokuseret på problemformuleringens centrale elementer. På den måde fungerer interviewguiden både som en metodisk ramme, der sikrer sammenlignelighed på tværs af interviews, og som et fleksibelt redskab, der muliggør dybde, kontekstualisering og ekspertbaserede fortolkninger af de tre staters strategiske valg i Det Sydkinesiske Hav.

4.6 Analysestrategi

4.6.1 Kodning

Formålet med dette afsnit er at redegøre for, hvordan kodningen af specialets kvalitative empiri bliver gennemført, samt at skabe transparens omkring de analytiske til og fravalg, der er foretaget undervejs. Dette afsnit tydeliggør samtidig, hvordan specialets forudgående metodiske valg altså brugen af semistrukturerede ekspertinterviews, dokumentanalyse og det videnskabsteoretiske udgangspunkt så har haft betydning for den efterfølgende behandling af empirien.

Da specialets empiriske grundlag består af kvalitative interview og dokumentdata, har det været nødvendigt at bearbejde materialet systematisk for at gøre det analytisk anvendeligt. Kodning fungerer her som et redskab til at reducere og strukturere datamaterialet, så centrale mønstre, temaer og forklaringer kan identificeres. Denne udarbejdelse er foretaget manuelt ved hjælp af Google Docs, hvor teksten er blevet gennemlæst og opdelt i meningsbærende segmenter, som er blevet markeret og kategoriseret. Anvendelsen af Google Docs muliggør en overskuelig og fleksibel håndtering af empirien, hvor koder løbende kan justeres, samles og omformuleres i takt med den analytiske proces.

Kodningen er gennemført manuelt frem for ved brug af automatiseret software. Dette valg er truffet for at sikre en tæt analytisk forbindelse mellem empiri og fortolkning, idet manuel kodning sker gennem en aktiv og reflektiv læsning af materialet. Fordelen ved automatiseret kodning kan være tidsbesparende, dog indebærer den samtidig en risiko for at overse kontekstuelle nuancer og meningsindhold, som er centrale i et fortolkende speciale (Kristiansen, 2020).

Kodningsstrategien er gennemført som en åben kodning for både interviewmaterialet og dokumentmaterialet. Først er der foretaget en *first-cycle coding*, hvor empirien er opdelt i mindre meningsbærende enheder, som er blevet tildelt foreløbige koder. Formålet med denne fase har været at skabe overblik over materialet og identificere mønstre og tematikker, der fremtræder på baggrund af empirien selv. Denne åbne kodning indebærer, at kodningen ikke er baseret på på forhånd fastlagte kategorier, men er udviklet induktivt i mødet med materialet. Herved gives empirien mulighed for at "tale", uden at blive reduceret til rene teoretiske indikatorer (Miles et al., 2014; Andersen et al., 2012: 178).

Efter denne indledende kodningsfase er koderne blevet viderebearbejdet gennem en *second-cycle coding*, hvor de mest analytisk relevante koder er blevet grupperet i mere overordnede tematikker. I denne fase er kodningen blevet sat i relation til specialets teoretiske begrebsapparat, herunder forståelser af staters interesser, de strategiske valg og handlingsmønstre. Der er således ikke tale om en lukket, deduktiv kodning baseret på faste teoretiske kategorier, men om en fortsat åben og fortolkende proces, hvor empirien struktureres i dialog med teorien.

Denne todelte kodningsproces muliggør, at både manifesterede tematikker i materialet og mere underliggende forklaringsmønstre kan identificeres. Kodningen har således bidraget til at belyse

variationer i respondenternes fremstillinger af Malaysia, Vietnam og Filippinernes strategier over for Kina samt de interesser, risikovurderinger og normer, der kan ligge bag disse strategier.

Kodningsarbejdet har været præget af en løbende bevægelse mellem del og helhed, hvor forståelsen af enkelte udsagn kontinuerligt er blevet justeret i lyset af det samlede empiriske materiale. Herved afspejler kodningsprocessen en hermeneutisk erkendelseslogik, hvor meningsindhold ikke blot udledes direkte af teksten, men konstrueres i samspil mellem empiri, teori og forskerens fortolkning. Samtidig er kodningen gennemført med et kritisk-realistisk sigte, idet der ikke alene fokuseres på, hvad der eksplicit siges i materialet, men også på hvilke underliggende mekanismer og rationaler udsagnene kan indikere.

I kodningsprocessen har der endvidere været opmærksomhed på en central metodisk udfordring ved kvalitativ kodning, nemlig risikoen for, at empirien fragmenteres i en sådan grad, at dens samlede meningsindhold går tabt. Denne udfordring søges imødegået ved løbende at vende tilbage til materialets helhed og ved at sikre sammenhæng mellem koder, tematikker og problemformulering (Ingemann et al., 2022: 116).

Samlet set har kodningen fungeret som en analytisk overgang fra rå interview- og dokumentdata til et struktureret empirisk grundlag, der kan indgå systematisk i specialets analyse. Gennem denne proces er empirien gradvist reduceret fra en omfattende og uoverskuelig datamængde til et sæt tematiske og analytisk anvendelige kategorier, som danner udgangspunkt for de efterfølgende analyseafsnit.

4.6.2 Kodeliste

Kodelisten er udarbejdet på baggrund af den åbne kodning af specialets empiri. Koderne er udviklet induktivt på baggrund af empirien og efterfølgende samlet i analytiske kategorier med henblik på at belyse staters strategier over for Kina i Det Sydkinesiske Hav.

Strategiske hensyn

- **Risikominimering:** Udsagn der omhandler ønsket om at undgå eskalation, provokation eller militær konfrontation med Kina.
- **Afskrækkelse:** Udsagn der vedrører militær tilstedeværelse, sikkerhedssamarbejde eller signaler rettet mod Kina.
- **Fleksibilitet:** Udsagn der indikerer bevidst uklarhed, tvetydighed eller skiftende positioner i udenrigspolitikken.

Relationen til stormagter

- **Relation til Kina:** Udsagn om samarbejde, afhængighed, konflikt eller vurderinger af Kina.
- **Relation til USA:** Udsagn om militært samarbejde, alliancer, tillid eller usikkerhed vedrørende USA.
- **Diversificering af partnere:** Udsagn om samarbejde med flere aktører (Japan, Australien, EU m.fl.).

Interesse- og trusselsopfattelse

- **Sikkerhedsinteresser:** Udsagn om territorial kontrol, militær trussel eller suverænitet.
- **Økonomiske interesser:** Udsagn om handel, investeringer eller økonomisk afhængighed.
- **Politisk legitimitet:** Udsagn om indenrigspolitisk pres, offentlig opinion eller regimesikkerhed.

Normer og principper

- **Suverænitet og international ret:** Henvisninger til UNCLOS, regler eller juridiske krav.
- **Ikke-alliance / neutralitet:** Udsagn om ikke at vælge side mellem stormagter.
- **Regional stabilitet:** Udsagn om ASEAN, dialog og konfliktforebyggelse.

Strategisk praksis

- **Diplomati:** Udsagn om forhandling, dialog og multilaterale fora.
- **Militær praksis:** Øvelser, baser, våbenkøb, patruljering.
- **Økonomisk engagement:** Infrastruktur, handel, investeringer.

4.6.3 Analysetilgang

Analysen er tilrettelagt som en todelt analyse for at sikre både systematik, transparens og en tydelig kobling mellem empiriske udsagn og teoretisk fortolkning. Opdelingen gør det muligt først at etablere staternes officielle selvfremstilling og institutionelle positionering og derefter undersøge, hvordan denne framing udfoldes, nuanceres eller udfordres i de kvalitative interviewdata. Samtidig reducerer den risikoen for, at teori "lægges ned over" empirien fra start, fordi teorien primært aktiveres i delkonklusionerne, hvor mønstre og variationer kan vurderes på et mere solidt sammenligningsgrundlag.

Del 1: Dokumenter (officiel framing og strategisk selvfremstilling).

Første del bygger på officielle dokumenter hvor formålet er at identificere, hvordan Malaysia, Vietnam og Filippinerne konstruerer konfliktens karakter, egne rettigheder og legitimitet samt deres foretrukne redskaber såsom ret, diplomati, multilaterale fora m.m. Dokumenterne behandles som strategiske udsagn, der både kommunikerer eksternt til Kina, USA og det internationale samfund og internt til hjemlig offentlighed og regionale partnere. Derfor fungerer del 1 som et fundament: den fastlægger statens "officielle" narrativ om selvforståelse, strategi og stormagtsrelationer samt deres brug af ASEAN og internationale normer. Del 1 munder ud i delkonklusioner, der sammenfatter de centrale mønstre pr. land og gør dem sammenlignelige på tværs.

Del 2: Interviews (forklaringsdybde, mekanismer og nuance).

Anden del analyserer interviewmaterialet som en uddybning af og i nogle tilfælde korrektion til dokumenternes officielle framing. Hvor dokumenter typisk er polerede og konsistente, giver interviews adgang til begrundelser, prioriteringer, usikkerheder og praktiske begrænsninger fx eskalationsrisici, kapacitetsproblemer, indenrigspolitisk pres og vurderinger af USA's pålidelighed. Interviewdelen bruges derfor til at afdække mekanismerne bag strategiske valg: hvorfor bestemte tilgange vurderes som realistiske, hvilke trade-offs der foretages, og hvordan stormagtsasymmetri håndteres i praksis. Også her afsluttes med delkonklusioner, der kondenserer interviewfundene pr. land og på tværs af cases, så de kan sammenholdes med dokumentanalysen.

Teoretisk fortolkning via delkonklusioner og tværgående sammenligning.

Teorierne om bandwagoning, balancing og hedging anvendes primært i delkonklusionerne og den afsluttende opsummering, fordi det er her, empirien er tilstrækkeligt afgrænset og sammenlignelig til at kunne tolkes uden at blive selektivt udvalgt. Det betyder, at teorien ikke styrer kodningen fra start, men bruges som analytisk ramme til at forstå variationer i, hvordan staterne (1) søger sikkerhed, (2) håndterer afhængighed og (3) navigerer mellem Kina, USA og ASEAN. På den måde bliver teorien et fortolkningslag, der bygger oven på de empiriske delkonklusioner frem for at erstatte dem. Den todelte analysetilgang styrker dermed både validiteten ved at kombinere officiel framing og forklarende interviewindsigter og den analytiske skarphed ved at adskille empirisk kortlægning fra teoretisk kategorisering, samtidig med at den gør det tydeligt for læseren, hvordan konklusionerne er nået frem til.

5.0 Analyse

Analyse del 1

Selvforståelse og strategi

Malaysia

Malaysia fremstiller sin position i Det Sydkinesiske Hav som konsistent og uforanderlig, hvilket indikerer en selvforståelse som en stabil og forudsigelig aktør i konflikten. Ved at fremhæve, at landets linje “remains unchanged”, konstrueres Malaysias politik som fast forankret i en længerevarende udenrigspolitisk praksis frem for som en situationsbestemt eller reaktiv tilgang (bilag 1). Denne diskursive framing bidrager til at fremstille Malaysia som en stat, der handler ud fra vedvarende principper snarere end kortsigtede strategiske hensyn.

Samtidig fremstiller Malaysia beskyttelsen af suverænitet og maritime rettigheder som sit centrale omdrejningspunkt. Staten betoner, at den er “unequivocally and firmly committed to protecting Malaysia’s sovereignty, sovereign rights and interests in its maritime areas” (bilag 1)¹. Herved indrammes konflikten som et spørgsmål om territorial integritet og juridiske rettigheder frem for som et militært eller ideologisk opgør. Konflikten konstrueres dermed som et legitimt krav om national beskyttelse snarere end som en offensiv strategi.

Denne selvforståelse kobles tæt til international ret. Malaysia fremstiller konfliktens løsning som et juridisk spørgsmål, der bør håndteres i overensstemmelse med “the universally recognised principles of international law, including the 1982 United Nations Convention on the Law of the Sea” (bilag 1²). Ved eksplicit at forankre sin position i UNCLOS søger Malaysia at legitimere sine krav gennem retsprincipper frem for gennem magtpolitiske midler. Strategien fremstår dermed som normativt funderet, hvor retten til territorium konstrueres som afledt af internationale regler snarere end national styrke.

Strategisk fremhæver Malaysia en diplomatisk og ikke-eskalerende tilgang. Staten fremstiller dialog og forhandling som de primære redskaber til konfliktløsning og understreger, at spørgsmål om Det Sydkinesiske Hav bør “be discussed or resolved in a peaceful manner, utilising existing platforms and through diplomatic channels” (bilag 1). Samtidig fremhæves nødvendigheden af at undgå “any escalation of disputes and the threat or use of force” (bilag 1). Dette indikerer en strategi, hvor fasthed i territoriale krav kombineres med tilbageholdenhed i virkemidler.

¹ Bilag 1: MALAYSIA’S POSITION ON THE SOUTH CHINA SEA

² Bilag 1: MALAYSIA’S POSITION ON THE SOUTH CHINA SEA

Endvidere indrammes Malaysias strategi i en regional kontekst gennem henvisninger til ASEAN-samarbejdet. Malaysia fremstiller sig selv som en aktør, der arbejder for at opretholde Det Sydkinesiske Hav som “a sea of peace, stability and trade” (bilag 1), og som aktivt understøtter multilaterale processer såsom Declaration on the Conduct of Parties og Code of Conduct-forhandlingerne (bilag 1). Dermed konstrueres Malaysias strategi ikke blot som national, men som en del af en regional normorden, hvor fredelig konfliktløsning institutionaliseres.

Malaysia fremstiller desuden sin udenrigspolitiske tilgang som samarbejdsorienteret, regelbaseret og stabilitetssøgende. Staten positionerer sig som en aktør, der prioriterer “peace, security and stability” samt “freedom of navigation” i området (bilag 3³). Denne selvfremsstilling peger på en identitet som ansvarlig regional aktør, der søger at bevare orden og forudsigelighed i et strategisk vigtigt farvand. Ved at fremhæve navigation og handel kobles sikkerhed direkte til økonomisk funktionalitet.

Malaysia konstruerer sin strategi omkring international ret og diplomati som legitime redskaber til konfliktløsning. Uenigheder bør håndteres gennem “friendly consultations and negotiations, in accordance with international law, including the 1982 United Nations Convention on the Law of the Sea” (bilag 3). Denne diskursive fremsstilling indikerer en strategi, hvor nationale interesser søges beskyttet gennem institutionelle rammer snarere end gennem militær afskrækkelse.

Samtidig signalerer Malaysia, at stabilitet vægtes højere end territorial eskalation. Opfordringen til selvbeherskelse og undgåelse af handlinger, der kan “complicate or escalate tensions”, peger på en risikosky tilgang, hvor strategien er at minimere konfliktpotentialer frem for at udfordre status quo direkte (bilag 3⁴). Malaysias selvforståelse fremstår dermed som en stat, der ser sig selv som mægler og stabilisator snarere end som konfrontator i konflikten.

Malaysia fremstiller desuden sin position som klar og ansvarlig i et område præget af kompleksitet og følsomhed. Staten understreger nødvendigheden af fælles indsats for at opretholde “peace, security and stability” og opbygge gensidig tillid mellem parterne (bilag 5⁵). Samtidig fremstilles Det Sydkinesiske Hav ikke primært som et militært konfliktområde, men som et rum for økonomisk aktivitet: “the South China Sea should remain a sea of peace and trade” (bilag 5). Dermed sammenkobles sikkerhed, handel og stabilitet som gensidigt afhængige elementer.

Derudover signalerer Malaysia en risikobevist selvforståelse, hvor utilsigtet eskalation anses som en central trussel. Tilstedeværelsen af krigsskibe beskrives som et element, der kan føre til “miscalculations which may affect peace, security and stability in the region” (bilag 5). Denne

³ Bilag 3: Joint Statement between the People’s Republic of China and Malaysia on Deepening the Comprehensive Strategic Partnership towards China-Malaysia Community with a Shared Future

⁴ Bilag 3: Joint Statement between the People’s Republic of China and Malaysia on Deepening the Comprehensive Strategic Partnership towards China-Malaysia Community with a Shared Future

⁵ Bilag 5: RESS STATEMENT ON SOUTH CHINA SEA BY YB DATO’ SERI HISHAMMUDDIN TUN HUSSEIN MINISTER OF FOREIGN AFFAIRS, WISMA PUTRA, 23 APRIL 2020

framing understøtter en strategi, hvor afspænding, dialog og diplomati foretrækkes frem for militær markering.

Endelig fremstiller Malaysia sin position som stærkt forankret i international ret og multilaterale processer. Landet positionerer sig som en aktør, der accepterer juridiske afgørelser og søger at håndtere konflikter gennem institutionelle rammer frem for magtpolitik. Dette kommer til udtryk ved, at Malaysia anerkender voldgiftskendelser under FN's havretskonvention og samtidig understreger betydningen af både DOC og en fremtidig Code of Conduct som centrale mekanismer for konfliktregulering (bilag 2⁶).

Strategisk konstruerer Malaysia sig selv som en stat, der søger stabilitet gennem retsorden frem for militær magt. Konflikter beskrives som noget, der bør løses gennem "diplomatic and legal processes" og med respekt for "international law and 1982 UNCLOS" (bilag 2). Dermed fremstilles Malaysias egen rolle ikke som konfrontatorisk, men som normopretholdende og stabilitetsskabende.

Samlet set fremstiller Malaysia sin strategi som principfast, retsbaseret og diplomatisk orienteret. Staten søger at beskytte sine nationale interesser gennem international legitimitet og regional institutionalisering snarere end gennem militær konfrontation. Denne selvfremsættelse peger på en tilgang, hvor stabilitet, forudsigelighed og konfliktundgåelse prioriteres højt i håndteringen af striden i Det Sydkinesiske Hav.

Vietnam

Vietnam fremstiller sig selv som en rettighedsbaseret og juridisk legitimeret aktør i konflikten i Det Sydkinesiske Hav. Staten konstruerer sin position med udgangspunkt i sin status som kyststat og part til FN's havretskonvention og betoner, at den "has fully legal and scientific bases to assert that it is entitled to a continental shelf extending beyond 200 nautical miles" (bilag 6⁷). Hermed indrammes Vietnams krav ikke som politiske eller magtbaserede, men som et resultat af objektive naturgeografiske og juridiske kriterier.

Denne selvforståelse forankres i en langsigtet og konsistent praksis. Vietnam fremhæver, at det allerede i 2009 indgav flere indberetninger om sin kontinentalsokkel og desuden samarbejdede med Malaysia om en fælles indgivelse: "Viet Nam completed two national submissions... and also cooperated with Malaysia in preparing the Joint Submission" (bilag 6). Strategien fremstilles dermed som planlagt og institutionelt forankret snarere end reaktiv. Samtidig understreges det, at indberetningerne har til formål at sikre landets rettigheder "in compliance with Article 76 of UNCLOS" (bilag 6), og at de ikke foregriber maritime afgrænsninger med andre stater: "this

⁶ Bilag 2: PRESS RELEASE FOLLOWING THE DECISION OF THE ARBITRAL TRIBUNAL ON THE SOUTH CHINA SEA ISSUE

⁷ Bilag 6: Statement of the Ministry of Foreign Affairs of the Socialist Republic of Viet Nam on Viet Nam submission on the limits of the extended continental shelf beyond 200 nautical miles in respect of the central area of the East Sea

Submission... is without prejudice to maritime delimitation between Viet Nam and other relevant coastal states" (bilag 6). Strategien konstrueres således som defensiv og rettighedsbeskyttende frem for ekspansiv.

Vietnam kobler sin territoriale selvforståelse direkte til suveræniteten over Paracel- og Spratly-øerne og fremstiller disse krav i juridiske termer. Staten "reaffirms its sovereignty over the Hoang Sa (Paracel) Islands and Truong Sa (Spratly) Islands under international law" (bilag 6), hvilket indlejrer suverænitetsspørgsmålet i et normativt univers frem for et militært. Dermed fremstilles konflikten som et spørgsmål om lov og rettigheder snarere end magt og afskrækkelse.

Samtidig fremstiller Vietnam sig selv som en stabil og konsekvent aktør. Ved at fastslå, at "Viet Nam's consistent position is that all disputes in the South China Sea... must be settled via peaceful means", konstruerer Vietnam sin politik som forudsigelig og principfast frem for situationsbestemt (bilag 7⁸). Denne konsistens kobles tæt til international ret, idet konflikter skal løses "in accordance with international law, particularly the UNCLOS 1982" (bilag 7). Hermed fremstilles legitimitet som noget, der udspringer af juridiske normer snarere end militær styrke.

Vietnam betoner endvidere betydningen af diplomatiske procedurer og institutionelle rammer. Ved at understrege nødvendigheden af "respect for diplomatic and legal processes" fremstilles strategien som multilateralt orienteret og forankret i eksisterende internationale mekanismer (bilag 7⁹). Suverænitet og konfliktløsning fremstilles dermed som to sider af samme juridiske orden snarere end som modpoler.

Strategisk kobles rettighedsbeskyttelse til regional stabilitet. Vietnam erklærer sig villig til at håndtere både territoriale og maritime uenigheder "by peaceful means... to maintain peace, stability, security, safety, freedom of navigation, overflight, and sustainable development" (bilag 6¹⁰). Konfliktløsning fremstilles således ikke blot som et nationalt anliggende, men som et bidrag til regional orden og økonomisk funktionalitet.

Denne selvforståelse udvides yderligere ved, at Vietnam indrammer Det Sydkinesiske Hav som et globalt fællesgode. Havet fremstilles som en central handelsrute, hvor "over 50% of world seaborne trade... passes through the SCS", hvilket kobler maritim sikkerhed direkte til global økonomisk

⁸ Bilag 7: Remarks by the Vice Spokesperson of the Ministry of Foreign Affairs of Viet Nam Pham Thu Hang on the South China Sea, Madam Pham Thu Hang, Spokesperson of the Ministry of Foreign Affairs

⁹ Bilag 7: Remarks by the Vice Spokesperson of the Ministry of Foreign Affairs of Viet Nam Pham Thu Hang on the South China Sea, Madam Pham Thu Hang, Spokesperson of the Ministry of Foreign Affairs

¹⁰ Bilag 6: Statement of the Ministry of Foreign Affairs of the Socialist Republic of Viet Nam on Viet Nam submission on the limits of the extended continental shelf beyond 200 nautical miles in respect of the central area of the East Sea

stabilitet (bilag 11¹¹). Dermed konstrueres konflikten ikke udelukkende som territorial, men som et spørgsmål om international orden.

Vietnam forankrer denne orden i UNCLOS, som betegnes som “the Constitution of the Ocean” og udgør det juridiske fundament for håndtering af overlappende krav (bilag 11). Samarbejde fremstilles som et centralt strategisk ideal, idet både bilaterale og multilaterale mekanismer fremhæves som eksempler på praktisk konfliktstyring (bilag 11). Samtidig udtrykkes bekymring for handlinger, der underminerer retsordenen og kan udgøre “a dangerous precedent threatening peace and security in the region and the world” (bilag 11). Eskalation fremstilles dermed ikke blot som et nationalt problem, men som en systemisk trussel mod den regelbaserede orden.

Samlet set fremstiller Vietnam sin strategi som principfast, juridisk forankret og proceduralt orienteret. Staten søger at beskytte sine territoriale og maritime rettigheder gennem internationale institutioner, multilaterale normer og diplomatiske processer frem for gennem militær magtanvendelse. Selvfølgelig peger på en stat, der kombinerer suverænitet med multilateralisme og søger legitimitet gennem retsorden frem for styrkepositioner (bilag 6; bilag 7; bilag 8; bilag 11).

Filippinerne

Filippinerne fremstiller sig selv som en normativ, ansvarsbærende og retsbaseret aktør i konflikten i Det Sydkinesiske Hav. Staten konstruerer ikke alene sin rolle som rettighedshaver, men som forvalter af et fælles maritimt rum med både regional og global betydning. Havet indrammes som “the maritime heartland of Southeast Asia” og beskrives som et centralt knudepunkt for handel, biodiversitet og energiresurser, hvilket løfter konflikten ud over en snæver territorial ramme og ind i et spørgsmål om regional og international orden (bilag 12¹²). Dermed fremstilles Filippinernes position som strukturelt forbundet med bredere hensyn til stabilitet, økonomi og global interdependens.

Denne selvforståelse kobles til et ansvarsetisk narrativ, hvor staters rolle ikke blot er at hævde suverænitet, men at forvalte fælles goder. Filippinerne fremhæver, at “all of us must take it upon ourselves to exercise responsibility as stewards of this sea” (bilag 12). Herved fremstilles konflikten ikke primært som et spørgsmål om magt, men som et spørgsmål om governance og forvaltning. Staten positionerer sig som en aktør, der søger at beskytte et fælles rum frem for at dominere det, hvilket bidrager til at legitimere egne handlinger som normative snarere end strategisk aggressive.

Strategisk fremstilles brugen af magt og intimidering som illegitim. Det understreges, at “the use of force and threat of use of force, or acts of intimidation, by any party in the South China Sea, subvert

¹¹ Bilag 11: Keynote Address of Dr. Le HoaiTrung, Deputy Minister of Foreign Affairs of Vietnam at the Opening Session of the 11th South China Sea International Conference

¹² Bilag 12: Secretary Manalo Underlines Responsible Stewardship, Rule of Law at Launch of “Dialogue on Maritime Governance in the South China Sea”

the regime of collaboration and shared stewardship” (bilag 12). Filippinerne konstruerer dermed sin egen strategi som ikke-konfrontatorisk og normbaseret. Kritikken rettes ikke eksplicit mod en navngiven stat, men formuleres universelt, hvilket gør det muligt at fremstå principfast uden at eskalere konflikten diskursivt. Dermed kombineres normativ afstandtagen fra magtanvendelse med diplomatisk tilbageholdenhed.

Denne selvforståelse er tæt forankret i international ret. Filippinerne understreger sin støtte til en “rules-based maritime order, anchored in the 1982 United Nations Convention on the Law of the Sea (UNCLOS) and the 2016 Arbitral Award on the South China Sea” (bilag 12). Voldgiftskendelsen fra 2016 fremstilles ikke blot som et instrument til beskyttelse af nationale interesser, men som et bidrag til den internationale retsorden. Den beskrives som “a milestone in the corpus of international law” og som “the cornerstone of a rules-based regional and international order” (bilag 14). Dermed positionerer Filippinerne sig ikke blot som part i en konflikt, men som forsvarer af et universelt regelsæt.

Strategisk fremstilles kendelsen som endelig og ufravigelig. Det betones, at afgørelsen er “non-negotiable” (bilag 14¹³). Herved signalerer Filippinerne en strategi, hvor juridisk legitimitet vægtes højere end politisk kompromis. Konflikten omfortolkes således fra at være et forhandlingsspørgsmål til at være et spørgsmål om korrekt fortolkning og efterlevelse af international ret. Denne framing reducerer pladsen for bilaterale indrømmelser og styrker Filippinernes mulighed for at påkalde sig international støtte.

Filippinerne fremstiller samtidig sig selv som moralsk ansvarlig aktør i det internationale samfund. Staten beskriver sig som “a law-abiding, peace-loving and responsible member of the international community” (bilag 14). Hermed indlejres den nationale strategi i et normativt fællesskab af retslydige stater, hvilket bidrager til at fremstille Filippinerne som repræsentant for en bredere regelbaseret orden frem for som isoleret småstat.

Samtidig fremstilles strategien ikke kun som juridisk, men også praktisk. Filippinerne betoner, at de udfører “regular humanitarian and assistance mission[s] to Filipino fishing boats” i deres maritime zoner (bilag 15¹⁴). Dette indrammer statens tilstedeværelse som civil, humanitær og legitim frem for militær. Suveræniteten kobles her direkte til beskyttelse af befolkningens levebrød snarere end til territorial kontrol i snæver forstand.

Denne praktiske dimension ledsages af en vilje til fastholdelse. Det understreges, at Filippinerne “will not be deterred from pursuing legitimate and lawful activities in our maritime zones” (bilag 15). Strategien fremstår dermed som kombineret: juridisk offensiv gennem voldgift og international

¹³ Bilag 14: Statement of Secretary of Foreign Affairs Teodoro L. Locsin, Jr. on the 4th Anniversary of the Issuance of the Award in the South China Sea Arbitration

¹⁴ Bilag 15: Statement of the National Task Force for the West Philippine Sea

ret, samt operativ gennem vedvarende tilstedeværelse. Staten fremstiller sig selv som standhaftig, men ikke aggressiv som rettighedsbeskytter snarere end magtudøver.

Den humanitære framing styrker samtidig strategiens moralske legitimitet. Konflikten indrammes ikke alene som statslig rivalisering, men som et spørgsmål om fiskeres sikkerhed og livsgrundlag. Når det fremhæves, at fiskere “only want to make a decent living”, fremstilles Filippinerne implicit som den part, der handler ansvarligt over for sin befolkning (bilag 15). Dermed forbindes suverænitæt med omsorg og velfærd snarere end militær kontrol.

Samlet set fremstiller Filippinerne sin strategi som normativt forankret, juridisk baseret og praktisk orienteret. Staten søger at beskytte sine maritime rettigheder gennem international ret, voldgift, multilaterale institutioner og vedvarende lovlig tilstedeværelse frem for gennem militær afskrækkelse. Selvfølgelig peger på en aktør, der ser sig selv som både rettighedshaver og forvalter af regional orden, hvor stabilitet, retsorden og moralsk legitimitet prioriteres højt i håndteringen af konflikten i Det Sydkinesiske Hav (bilag 12, 14, 15).

Stormagtsrelation

Malaysia

Malaysia fremstiller relationen til Kina som både historisk forankret og strategisk betydningsfuld. Forholdet beskrives som et venskab baseret på gensidig tillid og fælles interesser, hvor de to lande fremstilles som “good neighbours for hundreds of years, true friends with sincerity and partners of win-win cooperation” (bilag 3). Denne formulering konstruerer relationen som naturlig og langvarig frem for opportunistisk og kortsigtet. Samtidig betegnes samarbejdet som et “Comprehensive Strategic Partnership”, hvilket indikerer, at forbindelsen mellem Malaysia og Kina ikke alene er økonomisk, men også politisk og sikkerhedspolitisk forankret (bilag 3).

Malaysia positionerer sig samtidig som en selvstændig aktør i relationen til Kina ved at fremhæve princippet om strategisk uafhængighed. Begge lande forpligter sig til at “upholding strategic independence, pursuing common development, maintaining mutual trust, safeguarding fairness and justice” (bilag 3). Dette peger på en relation, hvor Malaysia søger at kombinere samarbejde med autonomi. Samtidig anerkender Malaysia eksplicit Kinas suverænitetskrav ved at gentage sin støtte til One China-politikken og anerkende Taiwan som en integreret del af Folkerepublikken Kina (bilag 3). Dermed tilkendegiver Malaysia en vilje til at tage hensyn til Kinas kerneinteresser som led i relationens stabilitet.

Relationen indrammes endvidere som del af en bredere verdensorden i forandring. Kina og Malaysia beskriver sig selv som repræsentanter for udviklingslande og fremvoksende økonomier og fremhæver, at verden befinder sig i en periode præget af “instability and transformation”, hvor deres samarbejde bidrager til at styrke “the unity and cooperation of the ‘Global South’” (bilag 3).

Kina fremstilles dermed ikke blot som bilateral partner, men som strukturerende aktør i en ny multipolær orden, hvor Malaysia søger at indgå som medspiller snarere end modspiller.

I relation til sikkerhedspolitik signalerer Malaysia ligeledes åbenhed over for udvidet samarbejde med Kina. Parterne erklærer, at de vil “enlarge cooperation in areas of the defense industry and enhance exchanges and cooperation on national security” (bilag 3). Dette indikerer, at relationen ikke begrænses til diplomati og handel, men også omfatter strategiske dimensioner. Samtidig understreges princippet om ikke-indblanding og gensidig respekt for suverænitet, hvilket indrammer relationen som institutionelt reguleret frem for konfrontatorisk (bilag 3).

Sydkinesiske Hav fremstilles som et centralt fælles interesseområde i relationen mellem Malaysia og Kina. Parterne betoner, at konflikter skal løses “by peaceful means, through friendly consultations and negotiations, in accordance with international law” (bilag 3), og at de vil arbejde for implementeringen af DOC og færdiggørelsen af en Code of Conduct (bilag 3). Hermed indlejres territoriale spændinger i en ramme af dialog og normbaseret styring snarere end modbalancering. Kina fremstilles ikke som direkte modpart, men som en aktør, der kan indgå i fælles spilleregler.

Relationen fremstilles generelt som et strategisk partnerskab baseret på gensidig respekt, tillid og praktisk samarbejde. Malaysia konstruerer forholdet som stabilt og konstruktivt, hvor samarbejde ses som den primære ramme for interaktion frem for konflikt. Stormagtsrelationen indrammes gennem begreber som “mutual respect”, “mutual benefit” og “strategic partnership”, hvilket afspejler et forsøg på at balancere asymmetrien i magtforholdet ved at institutionalisere relationen (bilag 4). Malaysia accepterer implicit Kinas stormagtsstatus, men søger at indlejre relationen i multilaterale normer og ASEAN-rammer for at mindske bilateral sårbarhed (bilag 4).

Samtidig fremstilles relationen som forenelig med Malaysias nationale sikkerhed og suverænitet. Kina konstrueres ikke som en direkte trussel, men som en aktør, der kan håndteres gennem dialog, gensidig anerkendelse og fælles spilleregler. Stormagtsrelationen fremstår dermed som pragmatisk og interessebaseret, hvor Malaysia søger at drage fordel af samarbejdet, samtidig med at relationen normativt indrammes gennem international ret, multilateralisme og ASEAN's rolle (bilag 4).

Relationen til stormagterne fremstilles desuden som balanceret og dialogbaseret. Malaysia positionerer sig ikke eksplicit imod nogen aktør, men søger i stedet at opretholde kommunikation med både Kina og USA. Dette kommer til udtryk i formuleringen om, at Malaysia har “open and continuous communication with all relevant parties, including the People's Republic of China and the United States of America” (bilag 5). Stormagtsrelationen konstrueres således ikke som et nulsumsspil, men som et felt, hvor Malaysia forsøger at undgå at blive trukket ind i stormagtskonfrontation.

Samtidig udtrykkes der en implicit bekymring for stormagternes militære tilstedeværelse i regionen. Krigsskibe beskrives som en faktor, der kan føre til fejlvurderinger og utilsigtet eskalation, hvilket indirekte problematiserer stormagternes magtprojektion uden at rette kritik mod én bestemt aktør

(bilag 5). Malaysia fremstiller dermed sin relation til Kina og USA som præget af risikohåndtering snarere end konfrontation.

Endelig fremstilles relationen til Kina som indlejret i et normativt rammeværk, hvor “the supremacy of the rule of law” fremhæves som fælles referencepunkt (bilag 2). Malaysia søger at regulere stormagtsrelationen gennem juridiske og diplomatiske normer frem for gennem direkte magtbalance eller militær positionering. Samtidig signaleres et ønske om at undgå, at stormagtsrivalisering oversættes til militær eskalation i regionen, idet behovet for selvbegrænsning og fravær af trusler eller magtanvendelse understreges (bilag 2).

Samlet set fremstiller Malaysia relationen til Kina som et strategisk partnerskab baseret på gensidig anerkendelse, normativ tilpasning og fælles interesser i regional stabilitet. Kina fremstår som en central stormagt, som Malaysia aktivt søger at integrere i et samarbejdsbaseret forhold frem for at udfordre gennem modstand eller direkte afstandtagen. Stormagtsrelationen fremstår således som pragmatisk og institutionelt indlejret, hvor asymmetri håndteres gennem dialog, normer og multilaterale rammer snarere end gennem åben modstilling (bilag 2; bilag 3; bilag 4; bilag 5).

Vietnam

Vietnam fremstiller sin håndtering af konflikten i Det Sydkinesiske Hav som indlejret i et internationalt og institutionelt system frem for som et direkte bilateralt magtopgør. Ved at indgive sin submission til FN’s Kommission for Kontinentalsoklens Grænser positionerer Vietnam konflikten i et juridisk og multilateralt forum, hvor stormagter ikke mødes gennem magt, men gennem procedurer og regler. Dermed søger Vietnam at flytte konflikten væk fra et asymmetrisk magtforhold og ind i en ramme, hvor alle parter formelt er underlagt samme regelsæt (bilag 6).

Relationen til Kina fremstår primært indirekte gennem Vietnams gentagne suverænitetserklæringer over Paracel- og Spratly-øerne. Når Vietnam “reaffirms its sovereignty over the Hoang Sa (Paracel) Islands and Truong Sa (Spratly) Islands under international law”, konstrueres Kina som implicit modpart, men uden at blive navngivet direkte (bilag 6). Stormagtsrelationen fremstilles dermed ikke som politisk konfrontation, men som juridisk uenighed, der skal håndteres gennem international ret frem for magtpolitisk rivalisering. Denne tilgang gentages, når Vietnam insisterer på, at tvister skal afgøres “in accordance with international law, particularly the UNCLOS 1982”, hvilket søger at regulere relationen til stærkere aktører gennem fælles spilleregler frem for gennem direkte magtbalancering (bilag 7).

USA indgår mere indirekte i Vietnams stormagtsrelation gennem normer om sejladsfrihed, stabilitet og regional orden. Ved at understrege nødvendigheden af at opretholde “peace, stability, security, safety, freedom of navigation, overflight, and sustainable development”, knytter Vietnam sin egen sikkerhed til et bredere maritimt rum, hvor USA udgør en central aktør (bilag 6).

Stormagtsrelationen konstrueres her ikke som oppositionel, men som indlejret i en orden, hvor stormagters adfærd forventes reguleret af internationale normer frem for militær dominans.

Samtidig søger Vietnam aktivt at indramme stormagtsinteraktionen i en regional ramme gennem ASEAN. Det understreges, at ASEAN og Kina bør styrke implementeringen af DOC og intensivere forhandlingerne om en Code of Conduct, hvilket indikerer, at Vietnam foretrækker, at relationen til Kina og andre stormagter håndteres gennem kollektive regionale strukturer frem for gennem bilaterale magtforhold (bilag 8). ASEAN konstrueres dermed som et redskab til at mindske asymmetrien mellem små og store magter ved at kollektivisere forhandlingspositionen. Dette understøttes yderligere ved henvisningen til, at der findes “over 12 maritime cooperation mechanisms within the ASEAN frameworks alone”, hvilket fremstiller ASEAN som et institutionelt værktøj til at indramme stormagternes indflydelse og reducere bilateral sårbarhed (bilag 11).

Stormagtsdynamikken fremstilles samtidig som et strukturelt vilkår snarere end som et direkte fjendebillede. Det Sydkinesiske Hav beskrives som et område, hvor “main strategic initiatives of the great powers and ASEAN have centered”, hvilket indikerer, at stormagternes interesser udgør en central ramme for regionale dynamikker (bilag 11). Vietnam problematiserer stormagtsadfærd gennem kritik af “unilateral interpretation of international law”, som fremstilles som en trussel mod tilliden til den internationale retsorden (bilag 11). Hermed konstrueres stormagtsproblemet ikke som et spørgsmål om magtbalance, men som et normbrud, der underminerer den regelbaserede orden.

Samtidig fremstilles relationen til Kina ikke entydigt konfrontatorisk, men også som præget af samarbejde. Henvisninger til fiskerisamarbejde og fælles patruljer i Tonkin-bugten viser, at Kina ikke kun konstrueres som modpart, men også som nødvendig samarbejdspartner i konkrete forvaltnings- og sikkerhedsspørgsmål (bilag 11). Denne pragmatiske dimension understøttes yderligere af fremstillingen af Vietnam-Kina forholdet som et strategisk partnerskab. Relationens ramme beskrives som et “comprehensive strategic cooperative partnership” og som en bevægelse mod en “Vietnam-China community with a shared future”, hvilket indikerer, at Kina ikke fremstilles som sikkerhedspolitisk trussel, men som en central udviklingspartner (bilag 10). Samtidig fremhæves tillid og politisk dialog som grundlag for relationen gennem “strategic communications” og “strategic confidence”, hvilket reducerer risikoen for åben konfrontation og indrammer relationen institutionelt (bilag 10).

ASEAN indtager i denne sammenhæng rollen som normbærer og rammesætter. Organisationen forbindes med principper om selvbeherskelse, ikke-militarisering og fredelig konfliktløsning, og fremstilles som den foretrukne platform for håndtering af stormagtsrelationer. Vietnam positionerer sig her ikke blot som regelbruger, men som aktiv medskaber af regional orden gennem engagement i ASEAN-processer og internationale konferencer (bilag 9; bilag 11).

Samlet set fremstiller Vietnam sin relation til stormagterne som normativt og institutionelt indrammet. Kina fremstår både som implicit modpart i suverænitetsspørgsmål og som strategisk partner i udviklings- og samarbejdsrelationer. USA indgår indirekte som del af den maritime orden gennem normer om sejladsfrihed og stabilitet. ASEAN fungerer som kollektiv buffer og rammesætter

for stormagtsinteraktion. Stormagtsrelationen konstrueres dermed som et felt, hvor Vietnam søger at neutralisere asymmetrisk magt gennem juridificering, multilateralisering og regional institutionalisering frem for gennem direkte modbalancering (bilag 6; bilag 7; bilag 8; bilag 9; bilag 10; bilag 11).

Filippinerne

Filippinerne fremstiller stormagtsrelationen i Det Sydkinesiske Hav som et spørgsmål om normoverholdelse frem for klassisk magtpolitik. Konflikten indrammes ikke primært som et bilateralt opgør mellem en småstat og en stormagt, men som et problem om adfærd i et fælles maritimt rum. Når det understreges, at “the use of force and threat of use of force, or acts of intimidation, by any party in the South China Sea, subvert the regime of collaboration and shared stewardship”, fremstilles stormagters handlemønstre som destabiliserende for en ønsket orden baseret på samarbejde og fælles ansvar (bilag 12). Kina fremstår her implicit som den centrale stormagt, hvis adfærd problematiseres, uden at blive eksplicit navngivet.

Relationen til Kina konstrueres dermed i første omgang som en normativ uenighed om, hvordan havet skal forvaltes. Filippinerne positionerer sig som forsvarer af en “rules-based maritime order, anchored in the 1982 United Nations Convention on the Law of the Sea (UNCLOS) and the 2016 Arbitral Award” (bilag 12). Kina fremstilles ikke som legitim modpart i kraft af magt, men som en aktør, der bør bindes til internationale retsprincipper. Stormagtsrelationen bliver således et spørgsmål om legitimitet frem for styrke.

Denne juridificering skærpes gennem voldgiftskendelsen fra 2016. Kina konstrueres her som normbryder, idet tribunalet fastslog, at Kinas historiske rettigheder inden for ni-stregs-linjen “had no basis in law” og var “without legal effect” (bilag 14). Stormagtsrelationen indrammes dermed ikke som en politisk interessekonflikt, men som et spørgsmål om lovbrud. Når Filippinerne samtidig fremhæver, at kendelsen markerer, hvem der “would be in the wrong to insist on claims contrary to this award”, fremstilles Kina indirekte som den aktør, der sætter sig uden for den regelbaserede orden (bilag 14).

Konflikten løftes samtidig fra et bilateralt til et systemisk niveau. Voldgiftskendelsen beskrives som en sejr “not just for the Philippines, but for the entire community of consistently law-abiding nations” (bilag 14). Hermed konstrueres stormagtsrelationen ikke blot som et opgør mellem Filippinerne og Kina, men som et spørgsmål om opretholdelse af den internationale retsorden. Kina fremstilles som udfordrer af denne orden, mens Filippinerne fremstiller sig selv som normbærer.

Samtidig viser Filippinernes diskurs, at relationen til Kina ikke kun er juridisk, men også sikkerhedspolitisk. Kina fremstilles eksplicit som en aktør, der anvender fysisk pres gennem “illegal, coercive, aggressive, and dangerous actions” mod filippinske fartøjer (bilag 15). Dermed konstrueres stormagtsrelationen også som asymmetrisk og konfliktpræget. Når det fremhæves, at disse handlinger udgør “egregious disregard for the Philippines’ lawful exercise of its rights and

entitlements in our own EEZ”, fremstilles Kina ikke blot som uenig part, men som aktør, der tilsidesætter både Filippinernes rettigheder og den internationale retsorden (bilag 15).

Filippinerne problematiserer desuden Kinas diskursive strategi. Når det anføres, at Kinas handlinger “calls into question the sincerity of their call for dialogue and peaceful approaches”, fremstilles Kina som en aktør, der taler om dialog, men handler med tvang (bilag 15). Stormagtsrelationen konstrueres dermed som præget af dobbelthed mellem retorik og praksis, hvilket yderligere delegitimerer Kinas position.

USA fremstilles i denne kontekst som både normativ og sikkerhedspolitisk støtte. Det fremhæves, at USA vil “stand by the side of their ASEAN allies, especially the Philippines”, hvilket positionerer USA som legitim ekstern aktør i konflikten (bilag 13). Stormagtsrelationen bliver dermed ikke et bilateralt forhold mellem Filippinerne og Kina, men et trekantsforhold, hvor USA fungerer som modvægt og garant for den regelbaserede orden. Samtidig indskrives USA i et normativt fællesskab baseret på fri sejlads, international ret og multilateralt samarbejde.

Filippinerne søger dog ikke at gøre stormagtsrelationen til et militært nulsumsspil. I stedet forsøges stormagternes indflydelse kanaliseret gennem institutioner. ASEAN spiller her en central rolle som kollektiv ramme for stormagtsinteraktion. Dialoger om maritim governance inddrager eksplicit “maritime policies of ASEAN member states” og regionale samarbejdsmuligheder (bilag 12). ASEAN fremstilles dermed som et institutionelt skjold, hvor små og mellemstore stater kan samle deres positioner og reducere asymmetrien over for stormagter.

Dette ses også i relationen til USA, hvor Filippinerne indlejrer samarbejdet i ASEAN-USA-rammer og understreger behovet for at “enhance maritime law enforcement capabilities” gennem multilaterale programmer (bilag 13). Stormagtsrelationen reguleres således gennem kollektive strukturer frem for gennem bilateral afhængighed.

Samtidig internationaliseres konflikten økonomisk og politisk. Når det understreges, at ulovlige maritime krav “pose a serious threat to the freedom of navigation and overflight”, kobles Kinas adfærd ikke kun til Filippinernes suverænitet, men til globale handelsruter og forsyningskæder (bilag 13). Hermed fremstilles Filippinernes position som forsvar for en fælles international interesse frem for som snæver territorialpolitik.

Samlet set fremstiller Filippinerne stormagtsrelationen som juridisk, institutionelt og normativt indrammet. Kina konstrueres som den primære udfordrer af den regelbaserede orden gennem både juridiske krav og fysisk magtanvendelse. USA fremstilles som normativ og sikkerhedspolitisk støtte, mens ASEAN fungerer som den centrale institutionelle platform for regulering af stormagtsinteraktion. Filippinerne søger således at håndtere stormagtsasymmetri gennem juridificering, alliancer og multilateralisme frem for gennem direkte militær modbalancering. Stormagtsrelationen indrammes ikke som et militært nulsumsspil, men som en kamp om legitimitet, normer og retsorden (bilag 12, 13, 14, 15).

Delkonklusion

Samlet set viser analysen, at Malaysia, Vietnam og Filippinerne konstruerer både deres selvforståelse og deres relation til stormagterne som et spørgsmål om normer, institutioner og legitimitet snarere end som et klassisk militært magtforhold. Fælles for de tre stater er, at international ret – særligt UNCLOS – og multilaterale rammer som ASEAN anvendes som centrale strategiske ressourcer til at håndtere asymmetrien i forholdet til Kina. Denne fælles retsbaserede orientering omsættes imidlertid i forskellige strategiske praksisser, som kan fortolkes gennem teorierne om hedging, balancing og bandwagoning.

Malaysia fremstår som den mest stabilitetsorienterede case. Staten konstruerer sig som ansvarlig og forudsigelig aktør, der søger at undgå eskalation og fastholde konflikt på et lavt spændingsniveau gennem diplomati, institutionalisering og regional proces. Relationerne til både Kina og USA indrammes som felter for risikohåndtering frem for konfrontation, hvor samarbejde kombineres med strategisk autonomi. Teoretisk kan Malaysias tilgang fortolkes som hedging, idet landet hverken accepterer kinesisk dominans (bandwagoning) eller søger militær modbalancering (balancing), men i stedet forsøger at bevare maksimal handlefrihed gennem segmentering, multilateralisering og juridisk legitimitet.

Vietnam konstruerer sin position mere konfliktpræget, men stadig regulerbar. Kina fremstilles både som presudøver og som nødvendig samarbejdspartner, hvilket giver relationen et dobbelt præg af modstand og dialog. Strategien søger at neutralisere magtasymmetri ved at flytte konflikten ind i internationale og regionale institutioner og ved at kombinere militær omkostningssignalering med faste politiske og partibaserede dialogspor. Teoretisk kan Vietnams strategi fortolkes som en juridisk og institutionel variant af hedging, hvor balancing-elementer er stærkere end hos Malaysia, men stadig kombineres med fortsat engagement og konflikthåndtering frem for åben modkoalition.

Filippinerne adskiller sig ved at konstruere konflikten som et normativt opgør mellem retsorden og magtmisbrug. Voldgiftskendelsen fra 2016 gives identitetsskabende betydning og anvendes til at delegitimere kinesiske krav og internationalisere konflikten. Samtidig indgår USA mere direkte som normativ og sikkerhedspolitisk støtte, hvilket giver stormagtsrelationen et triangulært præg. Teoretisk kan Filippinernes strategi fortolkes som en form for juridisk og normativ balancing, hvor international ret, offentlighed og alliancer anvendes som modmagt mod Kina. Bandwagoning afvises eksplicit, mens hedging reduceres gennem den lavere grad af strategisk tvetydighed.

Sammenlignende viser analysen, at ingen af de tre stater kan placeres entydigt i én strategisk kategori. Malaysia repræsenterer en stabilitetsorienteret hedging-strategi, Vietnam en konflikt nær og juridificeret hedging-strategi med balancing-elementer, mens Filippinerne bevæger sig tættest på balancing i normativ og institutionel form. Bandwagoning fremstår primært som et fravær i alle tre cases. Strategierne kan derfor bedst forstås som variationer over samme grundlæggende problem: hvordan småstater kan håndtere stormagtsasymmetri gennem international ret, institutioner og legitimitet uden enten at underordne sig eller eskalere militært.

Analyse del 2

Selvforståelse og strategi

Malaysia

Malaysia konstruerer sin selvforståelse i Det Sydkinesiske Hav som en stat med betydelige nationale interesser, men med begrænsede muligheder for at beskytte dem gennem magtanvendelse. Havområdet fremstilles først og fremmest som økonomisk kritisk, idet det rummer væsentlige kulbrinteressourcer, der historisk har haft stor betydning for statens indtægtsgrundlag. Det understreges, at “there is significant amount of oil and gas in South China Sea in Malaysia’s EEZ... at one point it was almost 25% of government revenue through taxation of Petronas” (bilag TD¹⁵). Konflikten konstrueres dermed ikke primært som et symbolsk suverænitetsspørgsmål, men som et spørgsmål om økonomisk sikkerhed og statslig bæredygtighed.

Denne økonomiske dimension kobles til en sikkerhedspolitisk selvforståelse, hvor Malaysia fremstiller sig som en territorielt opdelt stat, hvis interne sammenhæng er afhængig af stabilitet i havområdet. Det fremhæves, at “Malaysia is a non-contiguous state... if you have instability in the South China Sea that puts the connection between East and West Malaysia in jeopardy, and that’s a serious national security consideration” (bilag TD). Havområdet konstrueres således som en del af statens infrastrukturelle sammenbinding snarere end som et perifert udenrigspolitisk konfliktfelt.

Selvforståelsen er samtidig præget af en eksplicit erkendelse af strukturel asymmetri i relationen til Kina. Malaysiske ledere beskriver landet som lille i forhold til Kina, idet “every Malaysian prime minister... has called Malaysia small... small vis-à-vis China, which is big” (AM¹⁶), og Kuik understreger, at Malaysia “is not shocked to be in an unequal relationship with China” (KCC¹⁷). Denne asymmetri forstærkes af en vurdering af militær kapacitet, hvor det fremhæves, at “we don’t have security assets that we can deploy there in a meaningful force... the navy and air force are in terrible shape” (bilag TD). Kina fremstilles samtidig som eskalationsdominerende aktør: “when you’re dealing with China, they are escalation dominant... we can’t out-escalate China very quickly” (bilag TD). Asymmetrien konstrueres dermed som et strukturelt vilkår snarere end et politisk valg.

Strategisk fører denne selvforståelse til en tilgang, der prioriterer risikominimering og konfliktstyring frem for konfrontation. Målet er ikke at ændre magtbalancen, men at undgå handlinger, der kan legitimere kinesisk eskalation. Det understreges, at “Malaysia’s approach... is really to be mindful of China’s escalation dominance and not give them an excuse to escalate” (bilag TD). Denne strategi operationaliseres gennem en begrænset militær respons, hvor Malaysia nøjes med overvågning frem for modtræk: “they send ships around Luconia Shoals and we don’t like it, but we will shadow

¹⁵ Tomas Daniel

¹⁶ Antony Miller

¹⁷ Kuik Cheng-Chwee

them, but we won't do more, because if you do more, it gives them an excuse to send even more ships" (bilag TD). Fraværet af hårde reaktioner fremstilles således som bevidst tilbageholdenhed snarere end passivitet.

Samtidig konstrueres Malaysias strategi som diplomatisk og lavprofileret. Konflikthåndtering beskrives som primært baseret på lukkede kanaler frem for offentlig eskalation, idet "Malaysia's approach has always been behind closed doors and generally quite firm on its interests" (bilag TD). Dette bidrager til at fremstille strategien som teknokratisk og forhandlingsorienteret frem for nationalistisk.

Denne tilgang understøttes af en fleksibel forståelse af territorium og suverænitet. Malaysia fremstilles som historisk vant til uklare grænser og gråzoner, idet "there has always been a sense that there were grey areas... I don't think territory traditionally has ever been of huge importance" (AM), og tilsvarende fremhæver Kuik, at "grey areas were more acceptable" (KCC). Suverænitet konstrueres dermed ikke som absolut kontrol, men som noget, der kan forvaltes gennem relationer, institutioner og praktiske ordninger. Dette forklarer, hvorfor Malaysia kan acceptere usikkerhed i maritime zoner uden at søge hurtig militær eller juridisk afklaring.

Endelig indlejres strategien i en normativ identitet om ikke-blokdannelse og relationel åbenhed. Malaysia fremstiller sig som en stat, der kan samarbejde på tværs af ideologiske skel, idet udenrigspolitikken styres af princippet om at være "friends with all... we do not mind if we have a difference in ideology" (AM), hvilket ifølge Kuik er blevet gentaget af samtlige premierministre (KCC). Denne selvforståelse positionerer Malaysia som brobygger frem for frontstat i stormagtskonkurrencen og legitimerer en strategi, hvor relationer bevares samtidig med, at territoriale interesser fastholdes.

Samlet set konstruerer Malaysia sin selvforståelse i Det Sydkinesiske Hav som en lille, strukturelt underlegen, men rationel aktør, hvis strategi er formet af økonomiske interesser, territorial sårbarhed og magtasymmetri. Strategien fremstår som strukturelt betinget frem for ideologisk valgt og søger ikke at udfordre stormagten, men at bevare handlefrihed gennem tilbageholdenhed, diplomati og fleksibel suverænitetsforståelse.

Vietnam

Vietnam konstruerer sin selvforståelse som en stat, der er historisk præget af modstand mod Kina, men samtidig strukturelt tvunget til pragmatisme. Kina fremstilles ikke blot som en nutidig modpart, men som en gennemgående aktør i Vietnams historiske erfaringer med dominans og konflikt. Det fremhæves, at Vietnam "has always had a war against China for thousands... for close to 1800 years", hvilket indlejrer relationen i et langt historisk mønster (bilag TD). Denne historiske framing bidrager til en selvforståelse, hvor modstand mod Kina bliver en del af national identitet snarere end et midlertidigt politisk valg.

Samtidig fremstiller Vietnam sig som en stat, der erkender sine begrænsninger. Det understreges, at landet godt ved, at det ikke kan vinde en krig mod Kina, men alligevel har investeret betydeligt i militære kapaciteter: "Vietnam has invested significantly in its armed forces... in its naval and air forces" (bilag TD; AM). Denne militære opbygning fremstilles ikke som et middel til sejr, men som et middel til at påføre omkostninger: "they know they will not win a conflict with China, but they are prepared to fight, and they have the ability to inflict damage" (bilag TD; AM; KCC). Strategien konstrueres dermed som en form for omkostningspåføring snarere end forsøg på militær dominans.

Vietnam fremstiller sig i denne sammenhæng som en stat, der hverken accepterer passivitet eller søger åben konfrontation. Det fremhæves, at Vietnam i modsætning til Malaysia har været i direkte fysisk konflikt med Kina: "Vietnam has been in physical combat with Chinese forces over reefs and islands" (bilag TD). Denne erfaring bidrager til en selvopfattelse som mere eksponeret og mere sårbar, men også mere handlekraftig. Vietnam konstrueres ikke som risikosky, men som villig til at acceptere risiko inden for kontrollerede rammer.

Strategien understøttes af en tæt kobling mellem militær, diplomati og internationale signaler. Vietnam fremstilles som aktiv i at vise omverdenen, at det har alternativer: "the Vietnamese have tried to significantly give international signals that they are building their relations with others" (bilag TD). Strategien bliver dermed flersporet: på én gang militær opbygning, diplomatisk signalering og institutionel indlejring.

Samtidig betones pragmatismen kraftigt. Det understreges, at Vietnam er "very pragmatic about it... they know there is a limit to how far they can push China" (bilag TD; AM). Denne formulering konstruerer Vietnam som en stat, der erkender sin strukturelle underlegenhed og derfor søger at kalibrere sin modstand. Modstanden er ikke absolut, men afmålt. Vietnam fremstiller sig som en aktør, der udfordrer Kina, men kun inden for rammer, hvor eskalation kan kontrolleres.

Denne pragmatisme institutionaliseres gennem særlige bilaterale mekanismer. Det fremhæves, at Vietnam har noget, andre ikke har: "party-to-party relations between the VCP and the CCP... that's not there for the rest of us" (bilag TD; AM; KCC). Dermed fremstilles Vietnam som en stat, der både konfronterer Kina militært og samarbejder politisk. Selvfølgelig bliver dobbelt: Vietnam er både modstander og samtalepartner. Det understreges desuden, at der eksisterer "constant dialogue mechanisms between Vietnam and China to manage border issues" (bilag TD; AM). Strategien fremstår dermed som systematisk konflikthåndtering snarere end ren afskrækkelse.

Vietnam fremstiller sig også som en stat, der aktivt ændrer de materielle forhold i konflikten. Det nævnes, at Vietnam "constantly reinforcing and expanding what they have... they're militarizing what they have as well" (bilag TD). Denne praksis fremstilles ikke som aggressiv, men som nødvendig for at sikre handelfrihed. I modsætning til Malaysia fremstilles Vietnam som villig til at ændre status quo fysisk, ikke blot diskursivt.

Indenrigspolitisk indgår befolkningen som en faktor i strategien. Det fremhæves, at vietnamesisk offentlighed tidligere har reageret voldsomt på kinesisk pres: “Vietnamese people would protest and riot and burn Chinese factories” (AM). Staten må derfor balancere mellem nationalistisk pres og behovet for stabilitet. Strategien bliver at kontrollere konflikten politisk og institutionelt, så nationalistiske reaktioner ikke driver udenrigspolitikken i en eskalerende retning.

Ifølge Kuik forstærkes denne dobbelte selvforståelse af partifællesskabet med Kina: “party-to-party relations provide additional avenue for dialogue” (KCC). Samtidig reagerer Vietnam på kinesisk pres ved at styrke forbindelser til andre aktører: “Vietnam tried to strengthen defence partnership with the US, Japan, Australia” (KCC). Strategien fremstår dermed bevidst modsatrettet: på den ene side opbygning af sikkerhedsmæssige alternativer, på den anden side fastholdelse af samarbejde med Kina.

Samlet set fremstiller Vietnam sig som en stat, der handler ud fra historisk erfaring, strategisk realisme og institutionel disciplin. Landet søger ikke at ændre magtbalancen fundamentalt, men at sikre sine interesser gennem en kombination af militær afskrækkelse, diplomati og kontrolleret modstand. Vietnams selvforståelse er præget af både sårbarhed og handlekraft, hvor strategien bliver at leve med stormagtsnærhed uden at underlægge sig den (bilag TD; AM; KCC).

Filippinerne

Filippinerne konstruerer sin selvforståelse som en stat, der er mere direkte og akut eksponeret for kinesisk pres end de øvrige claimant-stater. Konflikten i Det Sydkinesiske Hav fremstilles ikke blot som et udenrigspolitisk spørgsmål, men som et centralt indenrigspolitisk anliggende, hvor konkrete hændelser på havet hurtigt får politisk betydning. Det fremhæves, at Filippinerne “is facing significant pressure in terms of some of their holdings”, hvilket gør konflikten langt mere synlig og politisk ladet end i eksempelvis Malaysia (bilag TD). Dermed fremstilles Filippinerne som en stat, hvor udenrigs- og indenrigspolitik er tæt sammenvævede, og hvor Kina-spørgsmålet hurtigt omsættes til politisk mobilisering.

Denne selvforståelse kobles til en oplevelse af skuffelse og mistillid over for Kina. Det fremhæves, at der eksisterer “a deep sense of disappointment and anger and distrust at China”, som forbindes med, at tidligere ledere “seem to bend over backwards towards China... but barely got anything in return” (bilag TD). Filippinerne fremstiller sig dermed som en stat, der har forsøgt samarbejde, men er blevet mødt med manglende gensidighed. Strategien legitimeres ikke som ideologisk drevet, men som en reaktion på et oplevet brud på tillid. Selvforståelsen bliver dermed defensiv og moralsk: Filippinerne handler, fordi Kina ikke har levet op til forventninger om gensidighed.

Samtidig konstrueres Filippinerne som strukturelt anderledes end Malaysia og Vietnam, idet landet er den eneste claimant-stat med en formel sikkerhedsalliance med en stormagt. Det understreges, at Filippinerne er “the one claimant state that is a treaty ally of another major power”, nemlig USA

(bilag TD). Denne særlige position betyder, at Filippinerne ikke fremstiller sig selv som alene i konflikten, men som del af et traktatbaseret sikkerhedsfællesskab. Selvforståelsen bliver her, at Filippinerne ikke blot forsvarer egne interesser, men indgår i en bredere sikkerhedsstruktur.

Denne allianceramme skaber imidlertid ikke stabilitet, men tvetydighed. Det fremhæves, at det “took a very long time for the Americans to give some kind of public guarantee that the South China Sea is covered by the treaty”, og at erfaringerne fra 2012 viser, at USA kan undlade at handle, selv når Filippinerne er direkte involveret (bilag TD). Filippinerne konstruerer dermed sin strategi på grundlag af en usikker sikkerhedsgaranti. Selvopfattelsen bliver ambivalent: Filippinerne er både beskyttet og udsat på samme tid. Staten fremstår som en frontlinjestat med støtte men uden fuld kontrol over, om støtten faktisk udløses.

Filippinerne konstruerer i høj grad sin selvforståelse gennem et normativt og juridisk sprog. Ifølge Miller positionerer Filippinerne konflikten i et retsligt univers frem for et klassisk magtpolitisk: “they position themselves very strongly around international law and legal norms rather than seeing this simply as a power struggle with China” (AM). Staten fremstiller sig dermed ikke som militær rival til Kina, men som juridisk modpart. Konflikten konstrueres som et spørgsmål om regler frem for styrke.

Denne selvforståelse forankres i voldgiftskendelsen fra 2016, som får identitetsskabende betydning. Ifølge Miller behandles kendelsen som bevis på, at Filippinerne repræsenterer retten, mens Kina repræsenterer magt: “the ruling is treated as proof that the Philippines is on the side of law and that China is on the side of unilateral power” (AM). Dermed fremstilles Filippinerne ikke blot som rettighedshaver, men som normbærer. Staten konstruerer sig selv som del af et fællesskab af “law-abiding states” i modsætning til en stormagt, der tilsidesætter fælles regler.

Strategisk betyder dette, at Filippinerne søger at flytte konflikten væk fra havet og ind i institutionelle og symbolske arenaer. Ifølge Miller ved Filippinerne, at de ikke kan vinde militært, og derfor søger de sejr gennem legitimitet: “they know they cannot win a confrontation at sea, so they try to win in courts and in international opinion” (AM). Strategien bliver dermed juridisk og performativ: Filippinerne forsøger at gøre Kina fremstå urimeligt, mens de selv fremstår ansvarlige. Det understreges, at “they are not trying to defeat China militarily; they are trying to make China look unreasonable and themselves look responsible” (AM).

Samtidig er denne strategi politisk ustabil, fordi den er stærkt afhængig af indenrigspolitik. Ifølge Miller “swings [the Philippines] more than Malaysia or Vietnam because domestic politics really matters there” (AM). Under Duterte blev Kina fremstillet som mulig partner, mens den nuværende linje er langt mere konfrontatorisk. Filippinerne fremstilles dermed som en stat, hvor strategien ikke er strukturelt fastlåst, men politisk kontingent. Selvforståelsen formes ikke kun af normer, men også af behovet for at reagere på offentlig vrede, nationale symboler og konkrete episoder på havet.

Denne udvikling beskrives hos Kuik som et skift i grundlæggende strategisk orientering. Han fremhæver, at Filippinerne nu “decided almost completely with US”, og at relationen til Kina er

blevet entydigt konfliktpræget: “with China, it’s all confrontational” (KCC). Dermed fremstilles Filippinerne som den mest polariserede af de tre stater. Hvor Malaysia søger at nedtone spændinger, og Vietnam søger at regulere dem, fremstiller Filippinerne sig selv som aktør i en tydelig konfrontationsposition.

Samlet set fremstiller Filippinerne deres selvforståelse og strategi som juridisk forankret, moralsk legitimeret og politisk mobiliserbar. Staten søger at kompensere for militær svaghed gennem international ret, offentlighed og alliancer frem for gennem direkte magtanvendelse. Konflikten konstrueres ikke som et spørgsmål om militær dominans, men som et spørgsmål om regelbaseret orden. Samtidig gør den stærke indenrigspolitiske kobling strategien mere svingende og mere konfrontatorisk end hos Malaysia og Vietnam. Filippinerne fremstår dermed som den claimant-stat, hvor konflikten er mest politiseret, mest synlig og mest normativt indrammet (bilag TD; AM; KCC).

Stormagtsrelation

Malaysia

Malaysia konstruerer stormagtsrelationen særligt i forholdet til Kina som et strukturelt asymmetrisk forhold, hvor magtubalancen udgør et grundvilkår for statens handlemuligheder. Kina fremstilles som den aktør, der sætter rammerne for interaktionen, idet det fremhæves, at “the Chinese know that they hold all the cards... they decide on how much push we are” (bilag TD).

Stormagtsrelationen forstås dermed ikke som et forhold mellem ligeværdige aktører, men som et hierarkisk forhold, hvor Malaysia primært må reagere på kinesiske dispositioner frem for selv at forme dynamikken.

Denne asymmetri kobles direkte til eskalationsdynamik. Kina fremstilles som den part, der kontrollerer konfliktens intensitet, idet “China is escalation dominant... we can’t out-escalate China very quickly” (bilag TD). Relationens stabilitet afhænger derfor ikke af gensidig afskrækkelse, men af Malaysias evne til at undgå handlinger, der kan udløse kinesisk eskalation: “Malaysia’s approach... is really to be mindful of China’s escalation dominance and not give them an excuse to escalate” (bilag TD). Stormagtsrelationen indrammes således som et rum, hvor tilbageholdenhed er et sikkerhedspolitisk instrument.

Samtidig fremstilles relationen til Kina som funktionelt opdelt. Malaysia adskiller konflikten i Det Sydkinesiske Hav fra øvrige bilaterale relationer, idet “the South China Sea dispute is segmented, political and economic relations go on” (bilag TD). Kina konstrueres dermed ikke som en samlet fjende, men som en differentieret aktør, der både kan være samarbejdspartner og modpart. Stormagtsrelationen bliver dermed ikke antagonistisk, men domæneopdelt, hvor spændinger i ét område ikke nødvendigvis skal eskalere til andre.

Relationen fremstilles desuden som præget af langsigtet kinesisk overlegenhed snarere end akut konfrontation. Kina beskrives som en aktør, der kan ændre status quo over tid uden at presse hårdt: "China is smart enough... they know that they can get what they want in the long-term without pushing too hard" (bilag TD). Stormagtsrelationen forstås dermed som et langsomt magtspil, hvor Malaysia ikke kan ændre udfaldet, men søger at forsinke og moderere det.

Denne magtrelation forstærkes af økonomisk afhængighed. Det fremhæves, at "trade considerations with China are a huge factor in Malaysia's approach... it's HUGE" (bilag TD). Kina konstrueres ikke blot som sikkerhedspolitisk aktør, men som økonomisk strukturerende magt, hvilket betyder, at konfrontation indebærer risiko for økonomiske sanktioner og tab af investeringer. Stormagtsrelationen bliver dermed et bredt afhængighedsforhold snarere end et snævert militært spørgsmål.

Relationen til USA fremstilles derimod langt mere ambivalent. USA konstrueres ikke som sikkerhedsgarant, men som en aktør, der risikerer at forværre situationen. Amerikanske operationer fremstilles som potentielt destabiliserende, idet "these actions will give China the justification they need to militarize... and the countries that will suffer are not the US, but Southeast Asian claimant states like Malaysia" (bilag TD). USA fremstilles dermed som en ekstern aktør, der kan udløse eskalation uden selv at bære omkostningerne.

Dette understøttes af en grundlæggende skepsis over for amerikansk beskyttelse: "there is no dependence on the United States... not for Malaysia" (bilag TD). Stormagtsrelationen konstrueres således ikke som et valg mellem Kina og USA, men som et forhold, hvor Malaysia ikke kan outsource sin sikkerhed, men må håndtere stormagterne gennem tilpasning og risikostyring.

Stormagtsrelationen indlejres samtidig i en regional kontekst, hvor Kina ikke fremstilles som den eneste udfordring. Det fremhæves, at "Malaysia's biggest threat in the South China Sea is not from China, but from Vietnam" (bilag TD). Dermed konstrueres relationen til Kina ikke som et entydigt modsætningsforhold, men som en del af et komplekst regionalt spændingsfelt, hvilket svækker grundlaget for kollektiv modstilling og legitimerer Malaysias individuelle tilgang.

Ifølge Miller accepterer Malaysia magtulighed som normaltilstand: "they know China's big and they are small... they're not shocked to be in an unequal relationship with China" (AM). Kina fremstilles ikke som iboende illegitim, men som en magtfuld nabo. Denne forståelse er historisk forankret i regionale idéer om hierarki og sameksistens: "there is an older framework of ideas that influences how Malaysia... deal with China" (AM). Relationens logik er således ikke vestlig magtbalance, men regional tilpasning.

Dette indebærer også en kritik af vestlige stormagters rolle. Malaysia beskrives som mere irriteret over vestlig militær aktivitet end over kinesisk: "they are irritated by too much activity by America, Australia, Britain, France... because we are sharpening the tensions rather than softening tensions" (AM). Kina fremstilles endvidere som ikke-imperialistisk i klassisk forstand: "they are determined to

have an area close to China under Chinese influence... just like the Americans have the Monroe Doctrine" (KCC). Kinas adfærd forstås dermed som strukturelt betinget stormagtsadfærd snarere end aggressiv ekspansionisme.

ASEAN fungerer i denne sammenhæng som normativ ramme snarere end som modkoalition. Kuik understreger, at Sydøstasien har mere fælles i sin håndtering af Kina end ofte antaget: "they have more in common in how they're handling it than many people say" (KCC). ASEAN understøtter dermed Malaysias tilgang ved at tilbyde et multilateralt rum, hvor stormagtsrelationer kan afdramatiseres gennem dialog og rutiner frem for blokdannelse.

Samlet set konstruerer Malaysia stormagtsrelationen som et naturligt asymmetrisk, men stabilt forhold. Kina fremstilles som uomgængelig, men ikke nødvendigvis fjendtlig; USA som potentiel eskalator snarere end beskytter; og ASEAN som stabiliserende ramme. Malaysia søger ikke at ændre magtstrukturen, men at leve med den gennem engagement, institutioner og historisk betinget realisme.

Vietnam

Vietnam konstruerer stormagtsrelationen som et forhold præget af både konflikt og uomgængelighed, hvor Kina ikke blot fremstår som en stormagt "derude", men som en umiddelbar nabo, der skaber en særlig form for strukturel tvang i Vietnams handlemuligheder. Det fremhæves, at Vietnam "are an immediate neighbour with China, so they have to be very pragmatic about it", hvilket indrammer relationen som et vilkår snarere end et strategisk valg (bilag TD).

Stormagtsrelationen fremstilles dermed som geografisk og politisk ufravigelig: Vietnam kan ikke distancere sig fra Kina på samme måde som mere fjerntliggende stater, og må derfor håndtere relationen som noget kontinuerligt ikke som noget, der kan "løses" eller afsluttes.

Samtidig konstrueres Kina som en stormagt, der udøver konkret pres i forholdet, og ikke blot som en abstrakt rival. Det understreges, at "the Chinese have shown a level of significant harassment to Vietnam, much more than us", og at kinesiske handlinger har haft direkte effekt på Vietnams energiprojekter, idet "Vietnam's gas explorations with Russian and Spanish companies were physically disrupted by the Chinese" (bilag TD; AM). Dermed bliver stormagtsrelationen ikke kun en fortælling om uenighed, men om materielle indgreb og praktiske barrierer, hvor Kina fremstilles som en aktør, der kan omsætte magt til konkrete ændringer i Vietnams muligheder på havet. Det er netop denne dimension, der giver relationen et sikkerhedspolitisk præg uden at gøre den til et klassisk militært nulsumsspil: konflikten handler ikke kun om positioner, men om hvem der kan afbryde, standse eller tillade bestemte aktiviteter.

Alligevel fremstilles Kina ikke som ubegrænset. I Vietnams konstruktion af relationen indgår en forestilling om, at også Beijing kalkulerer omkostninger og risici, og at Vietnam trods underlegenhed, kan påvirke kinesiske overvejelser. Det fremhæves, at "Beijing will consider that the Vietnamese...

are prepared to fight and they have the ability to inflict damage”, hvilket peger på en relation, hvor militære kapaciteter ikke fremstilles som et middel til sejr, men som et middel til at gøre pres dyrere og mere risikofyldt (bilag TD; AM). Stormagtsrelationen bliver således asymmetrisk, men ikke deterministisk: Kina har overlegenheden, men Vietnam fremstiller sig som en aktør, der kan skabe friktion og dermed begrænse kinesisk handlefrihed i praksis.

Det er dog afgørende, at relationen ikke konstrueres som entydigt fjendtlig eller rent militariseret. Tværtimod fremhæves et særligt institutionelt bånd mellem Vietnam og Kina, som adskiller Vietnam fra mange andre regionale aktører. Det betones, at der findes “party-to-party relations between the VCP and the CCP”, som “provide an additional avenue for dialogue”, og at der samtidig eksisterer “constant dialogue mechanisms between Vietnam and China to manage border issues” (bilag TD; AM; KCC). Disse formuleringer konstruerer stormagtsrelationen som administrerbar: konflikt kan være alvorlig, men den kan kanaliseres gennem parallelle spor af kommunikation, rutiner og faste mekanismer. Det betyder, at Kina ikke kun fremstår som presudøver, men også som politisk samtalepartner, og Vietnam fremstiller dermed sin egen rolle som dobbelt: både som modpart i konkrete konflikter og som aktør, der fastholder forhandlingsrum, selv når spændingerne øges.

I relationen indgår USA som et mere ambivalent element, hvor USA hverken fremstår som entydig sikkerhedsgaranti eller som ren støtte, men snarere som en faktor, der kan påvirke eskalationsdynamikken ofte uden selv at bære omkostningerne. Det fremhæves, at amerikanske operationer kan “give China the justification they need to militarize”, og at konsekvenserne især rammer regionale stater, ikke USA (bilag TD). Denne framing gør USA til en indirekte “eskalator” snarere end en stabiliserende beskytter i Vietnams sikkerhedshorisont. Samtidig problematiseres vestlige fortolkninger af konflikten som overdramatiserede, idet det anføres, at “the sharpness of the struggle... is being exaggerated, probably partly by America” (AM). Dermed fremstilles USA ikke blot som en ydre aktør, men som en diskursiv medproducent af konfliktens intensitet én, der kan skærpe narrativer og signaler, som regionen selv ikke nødvendigvis ønsker at forstærke.

Samtidig betyder det ikke, at USA er irrelevant i Vietnams stormagtsstrategi. I stedet fremstilles USA som en del af Vietnams bredere internationale manøvrerum, hvor relationer til flere store aktører kan fungere som politiske signaler og som praktiske muligheder i tilfælde af pres. Dette ligger implicit i observationen af, at Vietnam aktivt “give international signals that they are building their relations with others” (bilag TD), og forstærkes af KCC’s fremhævelse af, at Vietnam søger samarbejde bredere og ikke kun med USA, men også med andre aktører som del af en flerstreget håndtering af stormagtsfeltet (KCC). USA bliver derfor hverken et “anker” eller et “alternativ”, men et element i et bredere netværk, der kan udvide Vietnams handlefrihed uden at bryde relationen til Kina.

ASEAN indgår i denne stormagtsrelation som et institutionelt og politisk mellemlag, der både afspejler muligheder og begrænsninger. På den ene side fremhæves det, at regionen ikke står samlet, og at “there is a lot of distrust among Southeast Asian claimants”, hvilket svækker

muligheden for entydig kollektiv respons over for Kina (bilag TD). ASEAN fremstår dermed ikke automatisk som en samlet modvægt, men som en ramme præget af interne spændinger. På den anden side fungerer ASEAN netop som et nødvendigt rum, hvor Vietnam kan indlejre stormagtsrelationen i noget, der ikke bliver rent bilateralt. Selvom enigheden kan være begrænset, giver ASEAN en platform, hvor konflikthåndtering kan institutionaliseres, og hvor normer om dialog, kontakt og "processer" kan holdes i live. På den måde bliver ASEAN en stabiliserende ramme, ikke fordi den løser stormagtsproblemet, men fordi den gør det muligt at håndtere det i et format, der reducerer bilateral sårbarhed og begrænser risikoen for at stå helt alene over for en stærkere aktør.

Endelig konstrueres stormagtsrelationen som dybt sammenvævet med økonomi og udvikling, hvilket yderligere forklarer, hvorfor relationen ikke kan forstås som ren sikkerhedspolitik. Det fremhæves, at "all of these countries... have China as their biggest trade partner and one of their biggest sources of FDI", hvilket gør konfrontation forbundet med betydelige omkostninger (bilag TD). Dermed bliver stormagtsrelationen et afhængighedsfelt, hvor sikkerhedsinteresser hele tiden må afvejes mod udviklingshensyn og økonomisk stabilitet. For Vietnam betyder det, at relationen til Kina samtidig kan være konfliktfyldt på havet og strukturelt nødvendig på land og netop derfor fremstår strategien som én, der søger at regulere, afgrænse og administrere spændinger snarere end at gøre dem totale.

Samlet set fremstiller Vietnam stormagtsrelationen som et uundgåeligt asymmetrisk forhold, hvor Kina både er presudøver og samtalepartner, og hvor Vietnam søger at opretholde kontrol gennem en kombination af militære omkostningssignaler, institutionelle dialogspor og regional indlejring. USA indgår som en relevant, men ambivalent faktor, der både kan udvide Vietnams manøvrerum og samtidig bidrage til eskalationsdynamikker, mens ASEAN fungerer som en ufuldkommen, men vigtig ramme for at holde stormagtskonkurrence inden for politisk håndterbare former (bilag TD; AM; KCC).

Filippinerne

Filippinerne konstruerer stormagtsrelationen i Det Sydkinesiske Hav som mere akut, polariseret og institutionaliseret end hos Malaysia og Vietnam. Kina fremstilles ikke blot som strukturel stormagt, men som en aktør, der udøver direkte pres på filippinske positioner. Det fremhæves, at Filippinerne "is facing significant pressure in terms of some of their holdings", hvilket indrammer relationen til Kina som konkret konfliktfyldt snarere end som langsigtet strategisk vilkår (bilag TD).

Stormagtsrelationen fremstilles dermed som et umiddelbart sikkerhedsproblem, der kræver handling, snarere end som en situation, der kan håndteres gennem stiltiende tilpasning.

Relationen til Kina konstrueres samtidig som normativt og politisk delegitimeret. Det understreges, at der eksisterer "a deep sense of disappointment and anger and distrust at China", fordi tidligere filippinske ledere "bend over backwards towards China... but barely got anything in return" (bilag

TD). Kina fremstilles således ikke blot som magtfuld, men som upålidelig og ikke-reciprok. Stormagtsrelationen får dermed karakter af et tillidsbrud snarere end blot en interessekonflikt, hvilket legitimerer en mere konfrontatorisk filippinsk linje.

I denne kontekst indtager USA en central rolle som ekstern sikkerhedspartner. Filippinerne fremstilles som den eneste claimant-stat med en formel traktatbaseret alliance, idet landet beskrives som “the one claimant state that is a treaty ally of another major power” (bilag TD). Stormagtsrelationen bliver dermed triangulær snarere end bilateral, hvor Filippinerne søger at indlejre relationen til Kina i et bredere stormagtssystem. USA konstrueres som potentiel modvægt til Kina og som kilde til strategisk tryghed.

Denne triangulering fremstilles dog som grundlæggende usikker. Det fremhæves, at det “took a very long time for the Americans to give some kind of public guarantee that the South China Sea is covered by the treaty”, og at USA tidligere har undladt at handle, selv når Filippinerne var direkte involveret: “in 2012... the Philippines withdrew, the Chinese did not, and the Obama administration did nothing” (bilag TD). USA konstrueres dermed ikke som entydig sikkerhedsgarant, men som en politisk kontingent aktør. Stormagtsrelationen bliver således præget af strukturel usikkerhed, hvor Filippinerne hverken kan stole fuldt på Kina eller på USA.

Samtidig fremstilles USA ikke udelukkende som beskytter, men også som potentiel eskalator. Det anføres, at amerikanske operationer kan give Kina “the justification they need to militarize”, og at konsekvenserne heraf primært rammer regionale stater: “the Americans can sail and fly away... but the countries that would pay the price... are Malaysia, Vietnam and Brunei” (bilag TD). USA konstrueres dermed som en stormagt, der kan forværre Filippinernes sikkerhedssituation, selv når handlingerne legitimeres med henvisning til den regelbaserede orden.

ASEAN indtager i denne sammenhæng rollen som institutionel buffer, men også som svag kollektiv aktør. Filippinerne fremstilles som del af et regionalt fællesskab, hvor interne spændinger svækker fælles modstand mod Kina. Det fremhæves, at der eksisterer “a lot of distrust among Southeast Asian claimants” (bilag TD), hvilket begrænser mulighederne for kollektiv handling. ASEAN konstrueres således både som nødvendigt forum og som politisk skrøbelig konstruktion, hvor stormagtsmagt omsættes til indflydelse gennem dagsordenssætning og sproglige kompromiser. Det påpeges, at Kina har været i stand til at “water down language on the South China Sea” gennem indflydelse på enkelte medlemsstater (bilag TD). Stormagtsrelationen bliver dermed også et institutionelt spil om normer og formuleringer.

Stormagtsrelationen indlejres desuden i et økonomisk afhængighedsforhold. Det fremhæves, at Kina er blandt de vigtigste handelspartnere og investorer: “all of these countries... have China as their biggest trade partner and one of their biggest sources of FDI” (bilag TD). Filippinerne fremstilles dermed ligesom Malaysia og Vietnam som økonomisk bundet til den samme stormagt, der udøver sikkerhedspolitisk pres. Stormagtsrelationen bliver således dobbelt: Kina er både normbryder og økonomisk nødvendighed.

Ifølge Miller søger Filippinerne at omforme stormagtsrelationen til et normativt opgør snarere end et militært. Staten forsøger ikke primært at konkurrere med Kina på styrke, men på legitimitet: “they are trying to make China look unreasonable and themselves look responsible” (AM). Kina fremstilles som aktør, der tilsidesætter fælles regler, mens Filippinerne fremstiller sig selv som retslydig: “they talk about themselves as a law-abiding state and about China as a state that refuses to respect shared rules” (AM). Stormagtsrelationen bliver dermed et spørgsmål om regeloverholdelse frem for militær balance.

Denne juridificering knyttes tæt til voldgiftskendelsen fra 2016, som anvendes politisk i relationen til Kina: “the ruling is treated as proof that the Philippines is on the side of law and that China is on the side of unilateral power” (AM). Kina konstrueres dermed ikke blot som territorial modpart, men som udfordrer af den internationale retsorden. Stormagtsrelationen bliver dermed internationaliseret og moralsk polariseret.

Relationen til USA fremstilles hos Miller som politisk ustabil snarere end strukturelt fast: “don’t assume that the Philippines is always going to be pro-America it’s not so simple” (AM). Alliancen er vigtig, men ikke entydig. USA fungerer primært som normativ støtte snarere end som sikker garanti: “even then no one really knows what would happen” (AM). Stormagtsrelationen bliver dermed karakteriseret ved symbolsk støtte frem for pålidelig afskrækkelse.

ASEAN fremstilles samtidig som foretrukken institutionel ramme for at undgå direkte frontstilling mellem stormagter. Miller fremhæver, at sydøstasiatiske stater ikke ønsker at blive presset ind i stormagtskonfrontation: “they say, this is our region” (AM). ASEAN fungerer dermed som regional buffer, hvor stormagtsrivalisering kanaliseres gennem dialog frem for militær blokdannelse.

Kuik understøtter billedet af Filippinerne som stærkt afhængig af USA, men samtidig bevidst om amerikansk upålidelighed: “no country will see any country as fully reliable in the current world” (KCC). Filippinerne fastholder USA som hovedpartner, men søger samtidig at supplere relationen gennem Japan, Australien og Storbritannien, hvilket beskrives som opbygning af “many plan Bs” (KCC). Stormagtsrelationen bliver dermed ikke monogam, men multilateralt understøttet.

Samtidig advarer Kuik mod at forstå Filippinernes position udelukkende som regional: stormagtsdynamikken drives også af amerikansk bekymring for Kinas økonomiske vækst, idet “people are trying to pick a fight with China” (KCC). Filippinerne indlejres dermed i en bredere stormagtskonkurrence, hvor nationale interesser sammenflettes med globale magtspørgsmål.

Samlet set fremstiller Filippinerne stormagtsrelationen som et normativt og juridisk opgør snarere end et militært. Kina konstrueres som aktør, der udfordrer den regelbaserede orden; USA som en uerstattelig, men usikker støtte; og ASEAN som institutionel buffer snarere end egentlig modkoalition. Filippinerne søger at håndtere stormagtsasymmetrien gennem juridificering, internationalisering og institutionalisering frem for gennem klassisk balancing eller bandwagoning.

Stormagtsrelationen bliver dermed et spørgsmål om legitimitet, offentlighed og normer snarere end om rå militær magt (bilag TD; AM; KCC).

Delkonklusion

Interviewmaterialet viser, at Malaysia, Vietnam og Filippinerne alle opererer under samme strukturelle vilkår: et markant asymmetrisk magtforhold til Kina. Denne asymmetri omsættes imidlertid forskelligt gennem staters selvforståelse, strategivalg og håndtering af relationerne til Kina, USA og ASEAN. Forskellene kan analytisk fortolkes gennem begreberne bandwagoning, balancing og hedging, ikke som faste strategityper, men som idealtypiske positioner, der synliggør variationen i småstaters stormagtshåndtering.

Malaysia fremstår som den mest stabilitetsorienterede case. Staten konstruerer sig som strukturelt underlegen, men rationel aktør, der søger at beskytte økonomiske og territoriale interesser uden at udløse eskalation. Relationerne til Kina håndteres gennem engagement, segmentering og institutionel indlejring i ASEAN, mens USA ikke fremstilles som sikkerhedsgaranti, men som potentiel eskalator. Teoretisk kan Malaysias tilgang fortolkes som hedging, idet landet hverken accepterer kinesisk dominans (bandwagoning) eller søger militær modbalancering (balancing), men i stedet prioriterer risikominimering, fleksibilitet og diplomatisk konflikthåndtering.

Vietnam konstruerer sin position mere konfliktpræget, men samtidig regulerbar. Kina fremstilles både som presudøver og samtalepartner, hvilket skaber en dobbelt relation præget af modstand og dialog. Strategien kombinerer militær omkostningssignalering med faste politiske og institutionelle forbindelser til Kina samt regional indlejring gennem ASEAN. Teoretisk placerer Vietnam sig mellem hedging og balancing: balancing-elementer er tydelige gennem oprustning og signaler til tredjepartsaktører, men klassisk modkoalition undgås gennem fortsat engagement og dialog. Vietnams strategi kan derfor fortolkes som en konflikt nær og modstandsorienteret form for hedging.

Filippinerne adskiller sig ved at konstruere relationen til Kina som et normativt opgør mellem retsorden og magtmisbrug. Kina fremstilles som normbryder, mens USA indtager rollen som både normativ og sikkerhedspolitisk støtte. Stormagtsrelationen får dermed et triangulært præg, hvor international ret, alliancer og offentlighed anvendes som strategiske redskaber. Teoretisk bevæger Filippinerne sig tættest på balancing, men i juridisk og normativ form snarere end klassisk militær. Under tidligere ledelser rummede strategien elementer af hedging og bandwagoning, men den nuværende linje fremstår mere entydigt konfrontatorisk og mindre fleksibel.

Sammenlignende viser interviewmaterialet, at ingen af de tre stater kan placeres entydigt i én kategori. Malaysia repræsenterer stabilitetsorienteret hedging, Vietnam repræsenterer hedging med tydelige balancing-elementer, og Filippinerne bevæger sig mod normativ og alliancebaseret balancing. Bandwagoning fremstår primært som fravær. Strategierne kan derfor bedst forstås som variationer over samme grundlæggende problem: hvordan småstater kan håndtere stormagtsasymmetri uden enten at underordne sig eller eskalere militært.

Teoretisk peger delkonklusionen på, at stormagtsrelationer ikke blot afspejler materiel magt, men konstrueres gennem historiske erfaringer, indenrigspolitik og institutionelle rammer. Hvor Malaysia søger at gøre stormagtsrelationen forudsigelig, søger Vietnam at gøre den håndterbar, og Filippinerne søger at gøre den legitim. Stormagtsrelationen bliver dermed et politisk projekt, hvor magt oversættes til mening, og hvor strategier formes af selvforståelse såvel som af kapaciteter.

Opsummering af analysen

Samlet set viser analysen, at Malaysia, Vietnam og Filippinerne alle forsøger at håndtere det samme grundproblem i Det Sydkinesiske Hav: hvordan små og mellemstore kyststater kan beskytte centrale interesser under et markant asymmetrisk magtforhold til Kina, uden enten at underordne sig fuldt ud eller at eskalere militært. Interviewmaterialet tydeliggør, at staternes adfærd ikke alene kan forklares ud fra materielle kapaciteter, men også må forstås gennem deres selvforståelse, strategiske prioriteringer og deres måde at konstruere relationen til stormagter og regionale institutioner på. På tværs af de tre cases bliver international ret og multilaterale rammer særligt UNCLOS og ASEAN-processer centrale magtressourcer, men staterne operationaliserer disse ressourcer forskelligt. Dette gør det muligt at fortolke variationen gennem teorierne bandwagoning, balancing og hedging, ikke som rene "kasser", men som idealtypiske linser, der synliggør gradforskelle i strategisk orientering.

På niveauet for selvforståelse og strategi deler alle tre stater en grundlæggende framing af sig selv som ansvarlige og retsbaserede aktører, men de gør det med forskellige politiske implikationer. Malaysia konstruerer sig som stabilisator og konfliktforvalter: en stat med væsentlige økonomiske og territoriale interesser, men med begrænset militær handlekraft, som derfor prioriterer lav spænding, diplomati og bagvedliggende kanaler. Malaysias strategi fremstilles som teknokratisk og risikominimerende, hvor suverænitetskrav fastholdes, men uden at blive omsat til synlig konfrontation. Samtidig hviler strategien på en fleksibel suverænitetsforståelse, hvor gråzoner kan forvaltes over tid. I teoriperspektiv placerer dette Malaysia tættest på hedging: landet søger ikke militær balancing mod Kina, men afviser også bandwagoning ved ikke at acceptere kinesiske krav som legitime. Malaysias kerneprojekt bliver at bevare handlefrihed ved at kombinere engagement, tilbageholdenhed og regional institutionalisering især gennem ASEAN, DOC og COC-processer så konflikten holdes inden for politisk kontrollerbare rammer.

Vietnam konstruerer sin selvforståelse gennem en mere konfliktpræget historisk erfaring med Kina, hvilket giver strategien et tydeligere element af modstand. Samtidig anerkender Vietnam sine begrænsninger og fremstiller militær kapacitet som et middel til omkostningspåføring og signalering snarere end sejr. Vietnams strategi fremstår mere rettighedshævende end Malaysias, og dens institutionaliserede praksis indberetninger, procedurer og juridiske markeringer peger på en stærk juridificering af konflikten. Vietnam forsøger således at flytte konflikten fra et bilateralt magtforhold til et multilateralt, regelbaseret rum, hvor magtasymmetri kan neutraliseres delvist gennem procedurer, normer og international legitimitet. I teoriperspektiv kan Vietnam forstås som hedging i

en “tungere” variant end Malaysia: balancing-elementer er tydeligere (militær investering og signaler til andre aktører), men Vietnam undgår at låse sig fast i en entydig modkoalition, fordi det samtidig opretholder særlige institutionelle kanaler til Kina, herunder partipolitiske forbindelser og faste dialogmekanismer. Vietnams strategi bliver dermed både modstands- og reguleringsorienteret: staten presser inden for rammer, der skal holde eskalation under kontrol.

Filippinerne konstruerer derimod sin selvforståelse mest normativt og juridisk polariseret. Staten fremstiller sig ikke kun som rettighedshaver, men som normbærer og frontaktør for den regelbaserede orden, hvor voldgiftskendelsen fra 2016 gives identitetsskabende betydning og gøres til et ikke-forhandlingsbart referencepunkt. Strategien er dermed mindre fleksibel end i Malaysia og Vietnam, fordi den fastlåser konflikten i et juridisk resultat, som staten insisterer på at operationalisere gennem synlighed, offentlighed og vedvarende praksis i de omstridte farvande. Filippinerne adskiller sig også ved, at indenrigspolitik og offentlig mobilisering fylder mere, hvilket gør strategien mere svingende over tid, men i den nuværende linje mere konfrontatorisk i normativ forstand. I teoriperspektiv bevæger Filippinerne sig tættest på balancing, men primært i juridisk, normativ og allianceunderstøttet form snarere end som klassisk militær balancing. Bandwagoning fremstår i alle tre cases primært som et fravær ingen accepterer kinesisk dominans som legitim men Filippinerne er den case, hvor strategien mest tydeligt reducerer tvetydighed og i højere grad placerer sig i et polariseret stormagtsfelt.

På niveauet for stormagtsrelationer forstærker analysen dette mønster. Malaysia konstruerer relationen til Kina som strukturelt asymmetrisk, men normal og håndterbar, hvor Kina både er økonomisk nødvendighed og nabo, mens USA fremstilles ambivalent og til tider som eskalator snarere end beskytter. Malaysias stormagtsrelation bliver dermed et felt for risikostyring: Kina integreres gennem partnerskab og segmentering, og sårbarheden reduceres ved at institutionalisere håndteringen i ASEAN. Vietnam konstruerer stormagtsrelationen som mere uundgåelig og konfliktfyldt, fordi Kina er nærmeste nabo og udøver konkret pres, men samtidig som regulerbar gennem parallelle dialogspor og institutionelle kanaler. Vietnam placerer sig derfor mellem hedging og balancing: militære og diplomatiske signaler bruges til at skabe friktion og omkostninger, men relationen holdes åben og administrerbar, så Kina ikke gøres til absolut fjende. Filippinerne konstruerer stormagtsrelationen mest polariseret: Kina fremstilles som normbryder, og relationen internationaliseres som et opgør om legitimitet. USA indgår mere direkte gennem allianceuniverset, men samtidig som en usikker garanti, hvilket betyder, at balancing foregår under tvivl om pålidelighed og derfor suppleres med “plan B’er” gennem andre partnere. Stormagtsrelationen bliver dermed triangulær og mere synligt politiseret end i de to andre cases.

ASEAN fremstår på tværs af materialet som en central, men ikke entydigt stærk, ramme. For Malaysia og Vietnam er ASEAN især en måde at gøre forholdet til Kina mindre bilateralt og dermed mindre sårbart; organisationen fungerer som normativ buffer og procesmaskine, der kan afdramatisere konflikt gennem rutiner, dialog og institutionel kontinuitet (DOC/COC). Samtidig viser materialet, at ASEAN’s effektivitet begrænses af interne uenigheder og mistillid mellem claimant-

stater og af kinesisk evne til at påvirke fælles sprog og dagsordener. For Filippinerne fungerer ASEAN i højere grad som legitimeringsplatform end som primær strategi, fordi staten i højere grad mobiliserer international ret, offentlighed og allianceforankring i sin konfliktføring. På den måde bliver ASEAN et fælles vilkår for alle tre, men et vilkår der bruges forskelligt: Malaysia bruger ASEAN til stabilisering, Vietnam til regulering og multilateralisering, og Filippinerne til legitimitet og kollektivt bagtæppe.

Samlet peger analysen på, at småstaternes håndtering af Kina ikke kan forstås som et simpelt valg mellem balancing og bandwagoning. I stedet viser materialet en dominerende hedging-logik, hvor stater forsøger at udvide handlefrihed gennem kombinationer af engagement, institutionalisering og selektive modforanstaltninger men med tydelige variationer i intensitet og metode. Malaysia repræsenterer en stabilitetsorienteret hedging, hvor konflikt forvaltes gennem tilbageholdenhed, segmentering og ASEAN-processer. Vietnam repræsenterer en modstandsorienteret hedging med stærkere balancing-elementer, hvor omkostningssignalering kombineres med institutionelle kanaler og juridificering. Filippinerne repræsenterer en mere normativt konfrontatorisk linje, der kan forstås som juridisk og allianceunderstøttet balancing, hvor retten bruges som modmagt og hvor konflikten internationaliseres som et spørgsmål om den regelbaserede orden.

Dermed bliver den overordnede pointe, at selvforståelse og stormagtsrelationer hænger tæt sammen altså hvordan stater ser sig selv såsom stabilisator, modstander, regulator, former, hvilke redskaber de prioriterer såsom diplomati og processer, juridificering og institutionel binding, eller normativ mobilisering og allianceforankring. Interviewmaterialet viser således, at stormagtsasymmetri ikke i sig selv producerer én bestemt strategi, men filtreres gennem historiske erfaringer, indenrigspolitisk saliens og institutionelt handlerum især gennem ASEAN og international ret hvilket forklarer, hvorfor Malaysia, Vietnam og Filippinerne kan stå over for samme stormagt og samme havområde, men alligevel udvikle tre markant forskellige måder at leve med, regulere og udfordre magten på.

6.0 Diskussion

6.1 Sammenligning med litteraturreview

Sammenlignes analysens resultater med den eksisterende forskning, fremstår der en betydelig grad af overensstemmelse mellem litteraturreviewets generelle mønstre og de empiriske fund i dette speciale, men analysen bidrager samtidig med en mere differentieret forståelse af, hvordan strategier konkret konstrueres og begrundes i de enkelte lande.

Litteraturen peger overordnet på, at sydøstasiatiske stater søger en mellemposition mellem økonomisk samarbejde med Kina og sikkerhedspolitisk beskyttelse gennem relationer til USA og andre partnere. Dette mønster genfindes tydeligt i analysen, hvor alle tre cases konstruerer Kina som økonomisk uomgængelig samtidig med, at kinesisk adfærd i Det Sydkinesiske Hav fremstilles som problematisk og normativt udfordrende. Som i forskningen viser analysen, at ingen af staterne vælger entydigt side i stormagtsrivaliseringen, men i stedet søger at bevare handlefrihed gennem institutioner, ret og diplomati.

For Malaysia bekræfter analysen litteraturens fremstilling af landet som særligt økonomisk orienteret og konfliktsky. Litteraturen beskriver Malaysia som forsigtig og stabilitetsorienteret, hvilket genfindes i analysens fremstilling af Malaysias selvforståelse som lille, strukturelt underlegen og afhængig af økonomisk stabilitet. Samtidig nuancerer analysen litteraturen ved at vise, at Malaysias strategi ikke blot er økonomisk motiveret, men også hviler på en fleksibel suverænitetsforståelse og en bevidst risikominimerende tilgang til eskalation. Hvor litteraturen fremhæver pragmatisme, viser analysen, hvordan denne pragmatisme legitimeres diskursivt som ansvarlighed, tilbageholdenhed og regional stabilitet. Dermed understøtter analysen billedet af Malaysia som hedging-stat, men med større vægt på normativ selvforståelse end på materielle incitamenter alene.

I forhold til Vietnam stemmer analysens resultater ligeledes overens med litteraturen, som fremhæver Vietnams mere konsekvente og selvstændige position samt landets brede netværk af internationale partnere. Analysen bekræfter, at Vietnam søger at reducere sin sårbarhed over for Kina gennem eksterne relationer og militær kapacitetsopbygning, men viser samtidig, at denne strategi er tæt koblet til en juridisk og institutionel framing af konflikten. Hvor litteraturen primært beskriver Vietnams strategi som diversificering og autonomi, bidrager analysen med en fortolkning af denne adfærd som en form for juridificeret hedging, hvor militær modstand kombineres med partikanaler og faste dialogmekanismer med Kina. Dermed fremstår Vietnam ikke blot som mere modstandsorienteret end Malaysia, men som en stat, der aktivt søger at regulere stormagtsrelationen gennem både magt og institutioner.

Filippinerne adskiller sig i både litteraturen og analysen ved at fremstå som den mest svingende og politisk volatile case. Litteraturen fremhæver skift mellem tilnærmelse til Kina og tættere samarbejde med USA, hvilket også genfindes i analysen. Analysen bidrager dog med en mere præcis forståelse af dette mønster ved at vise, hvordan Filippinerne i stigende grad konstruerer konflikten som et normativt opgør mellem regelbaseret orden og magtmisbrug. Hvor litteraturen betoner Filippinernes udnyttelse af stormagtsrivaliseringen, viser analysen, at den nuværende strategi i højere grad kan fortolkes som juridisk og normativ balancing snarere end klassisk opportunistisk tilpasning. Dermed understøtter analysen forskningen, men tydeliggør også, at Filippinernes strategi i dag er mindre fleksibel og mere polariseret end den fremstår i de brede regionale mønstre.

Samlet set bekræfter analysen litteraturens hovedkonklusion om, at Sydøstasiens stater ikke passivt underordner sig stormagterne, men aktivt søger at manøvrere i rivaliseringen mellem Kina og USA. Hvor litteraturen primært beskriver dette som et mønster af økonomisk pragmatisme og strategisk autonomi, viser analysen, at denne autonomi i høj grad konstrueres gennem normer, ret og institutioner. Analysen supplerer således den eksisterende forskning ved at synliggøre, hvordan selvforståelse og diskursive legitimeringsstrategier spiller en central rolle for, hvorfor stater vælger netop hedging, juridificering eller normativ konfrontation.

Dermed bidrager specialets analyse til litteraturen ved at flytte fokus fra, hvad stater gør, til hvordan og hvorfor de legitimerer deres handlinger. Hvor forskningen dokumenterer strategiske mønstre, viser analysen, at disse mønstre ikke blot er reaktioner på strukturel magt, men også resultatet af nationale fortolkninger af stormagtsnærhed, suverænitæt og ansvarlighed. Dette understøtter litteraturens overordnede pointe om Sydøstasien som et aktivt strategisk rum, men nuancerer den ved at fremhæve selvforståelse som en central forklaringsvariabel for variationen mellem Malaysia, Vietnam og Filippinerne.

6.2 Monroe-doktrinen og Grønland

Millers sammenligning mellem Kinas adfærd i Det Sydkinesiske Hav og USA's Monroe-doktrin åbner for et perspektiv, hvor stormagters regionale dominans ikke forstås som et særligt kinesisk fænomen, men som en gentagelse af et velkendt mønster i international politik. Monroe-doktrinen var netop et forsøg på at definere et geografisk område som en legitim amerikansk interessesfære, hvor eksterne magter ikke burde blande sig. Når Miller fremhæver, at Kina handler "just like the Americans have the Monroe Doctrine", fremstilles Kinas adfærd ikke som unormal eller exceptionel, men som udtryk for klassisk stormagtsadfærd, hvor sikkerhed og indflydelse søges konsolideret i nærområdet.

Denne logik kan perspektiveres til den nutidige situation omkring Grønland, hvor USA har markeret en stigende strategisk interesse i Arktis. Grønland fremstilles her som en del af USA's sikkerhedspolitiske nærområde, særligt i lyset af rivaliseringen med Kina og Rusland. Når USA betoner Grønlands strategiske betydning og søger at begrænse kinesisk tilstedeværelse i området,

kan dette forstås som en moderne parallel til Monroe-doktrinen grundtanke: at stormagter søger at holde andre stormagter ude af deres geografiske interessesfærer. Perspektivet udfordrer dermed forestillingen om, at Kinas adfærd i Det Sydkinesiske Hav er fundamentalt anderledes end vestlig stormagtspolitik.

For Vietnam, Malaysia og Filippinerne sender denne parallel et tvetydigt signal. På den ene side bekræfter den deres erfaring af, at stormagtsadfærd ikke primært er styret af normer, men af sikkerhedslogik og geografisk nærhed. Hvis både Kina i Det Sydkinesiske Hav og USA i Arktis handler ud fra samme logik om indflydelsessfærer, reduceres småstaters mulighed for at påberåbe sig universelle regler som effektiv beskyttelse. Det styrker incitamentet til hedging og juridificering, fordi stormagter ikke nødvendigvis respekterer normer, når vitale interesser er på spil.

På den anden side svækker perspektivet Filippinernes normative strategi. Hvis Kinas handlinger kan tolkes som "normale" stormagtsreaktioner – på linje med USA's historiske Monroe-doktrin og nutidige adfærd i Arktis bliver det vanskeligere at fremstille konflikten som et entydigt opgør mellem ret og magt. I stedet fremstår den som et strukturelt problem i international politik, hvor stormagter søger regional dominans, og hvor småstater må navigere i gråzonen mellem juridisk legitimitet og geopolitisk realitet.

For Malaysia og Vietnam bekræfter perspektivet derimod rationalet bag deres mere pragmatiske strategier. Hvis stormagter agerer ud fra logikken om nærområdeskontrol, fremstår Malaysias risikominimerende hedging og Vietnams kombination af modstand og dialog som rationelle tilpasninger snarere end svaghed. Monroe-doktrin-perspektivet styrker dermed forståelsen af, hvorfor begge stater søger at regulere relationen til Kina frem for at konfrontere den direkte.

Samlet set peger perspektivering på, at udviklingen i Grønland kan læses som et spejl af Det Sydkinesiske Hav: ikke som to adskilte konflikter, men som udtryk for samme underliggende stormagtslogik. For Vietnam, Malaysia og Filippinerne sender dette signalet om, at deres udfordring ikke primært er kinesisk, men strukturel. Stormagtskonkurrence handler ikke blot om Kina mod USA, men om hvordan regionale hegemoner søger at definere legitime interessesfærer. Dette understøtter analysens overordnede pointe om, at småstater ikke står over for et valg mellem ret og magt, men mellem forskellige måder at leve med magt på.

7.0 Konklusion

Dette speciale har undersøgt, hvordan og hvorfor Malaysia, Vietnam og Filippinerne håndterer Kinas territoriale krav i Det Sydkinesiske Hav, med særligt fokus på staters selvforståelse, strategiske praksis og stormagtsrelationer. Analysen har vist, at selv om de tre stater deler de samme strukturelle vilkår – geografisk nærhed til Kina, økonomisk afhængighed og militær asymmetri – omsættes disse vilkår i forskellige strategier. Forklaringen herpå skal ikke alene findes i magtforhold, men i hvordan staterne fortolker deres position gennem nationale identiteter, historiske erfaringer og institutionelle rammer.

På tværs af cases konstruerer alle tre stater sig som retsbaserede og ansvarlige aktører, der handler i overensstemmelse med international ret, særligt UNCLOS. International ret fungerer således som en fælles legitimitetskilde. Forskellen ligger imidlertid i, hvordan retten operationaliseres strategisk. Malaysia anvender retten som baggrundsramme for stabilitet og konfliktundgåelse, Vietnam bruger retten til at fastlåse rettigheder institutionelt, mens Filippinerne anvender retten offensivt og normativt som politisk våben mod Kina. Retten er dermed ikke blot juridisk reference, men et aktivt strategisk redskab, der anvendes forskelligt afhængigt af statens selvforståelse og politiske kontekst.

Malaysia fremstiller sig som en lille, strukturelt underlegen stat, der prioriterer økonomisk sikkerhed, territorial sammenhængskraft og regional stabilitet. Denne selvforståelse fører til en strategi, der søger at minimere risiko frem for at ændre magtbalancen. Malaysia undgår åben konfrontation, accepterer gråzoner og segmenterer relationen til Kina, så økonomisk samarbejde kan opretholdes parallelt med maritime uenigheder. Teoretisk kan denne tilgang bedst forstås som stabilitetsorienteret hedging, hvor staten hverken balancerer militært mod Kina eller accepterer kinesiske krav, men søger maksimal handlefrihed gennem diplomati, institutioner og lavprofiladfærd.

Vietnam konstruerer derimod sin position ud fra en historisk konfliktfyldt relation til Kina, men kombinerer dette med en erkendelse af egen militær underlegenhed. Strategien bliver derfor ikke at vinde over Kina, men at kunne påføre omkostninger og dermed begrænse kinesisk handlefrihed. Vietnam kombinerer militær kapacitetsopbygning og internationale partnerskaber med fortsatte politiske og partibaserede dialogspor med Kina. Denne dobbelte praksis placerer Vietnam mellem balancing og hedging: strategien rummer tydelige modstandselementer, men fastholder samtidig engagement og institutionel konfliktstyring. Vietnam repræsenterer således en konflikt nær form for hedging, hvor modstand og samarbejde eksisterer parallelt.

Filippinerne adskiller sig mest markant ved at konstruere konflikten som et normativt opgør mellem regelbaseret orden og magtmisbrug. Staten fremstiller voldgiftskendelsen fra 2016 som identitetsskabende og ikke-forhandlingsbar og søger at internationalisere konflikten gennem jura, offentlighed og alliancer. I modsætning til Malaysia og Vietnam reducerer Filippinerne strategisk tvetydighed og placerer sig tydeligere sammen med USA. Denne strategi kan teoretisk forstås som

normativ og juridisk balancing, hvor Kina udfordres gennem legitimitet og institutioner snarere end gennem militær paritet. Filippinerne adskiller sig samtidig ved, at strategien er mere politiseret og mere afhængig af indenrigspolitik, hvilket gør den mere svingende og mere konfrontatorisk.

Analysen af stormagtsrelationerne viser, at Kina, USA og ASEAN spiller forskellige roller i de tre staters strategier. Kina fremstilles af alle tre som strukturelt uomgængelig, men ikke på samme måde illegitim. Malaysia søger at gøre Kina til samarbejdspartner, Vietnam søger at gøre Kina til reguleret aktør, mens Filippinerne søger at gøre Kina til normbryder. USA indgår som potentiel ressource, men ikke som entydig sikkerhedsgaranti; for Malaysia er USA primært en potentiel eskalator, for Vietnam en indirekte balancerende faktor, og for Filippinerne en central, men usikker, allieret. ASEAN fungerer ikke som modkoalition, men som institutionel buffer og legitimationsramme, der gør stormagtskonkurrence politisk håndterbar gennem dialog, processer og normer.

Teoretisk viser specialet, at bandwagoning, balancing og hedging ikke fremstår som gensidigt udelukkende strategier, men som idealtypiske poler, som stater bevæger sig imellem. Ingen af de tre stater kan entydigt karakteriseres som bandwagoners, da ingen accepterer kinesiske krav som legitime. Malaysia ligger tættest på klassisk hedging, Vietnam kombinerer hedging med selektive balancing-elementer, mens Filippinerne bevæger sig mod balancing i normativ og juridisk form. Variationerne forklares ikke alene af magt, men af hvordan magt fortolkes gennem selvforståelse, historiske erfaringer og indenrigspolitik.

Perspektiveret gennem Millers sammenligning med Monroe-doktrinen fremstår Kinas adfærd ikke som unik, men som udtryk for klassisk stormagtslogik, hvor regionale interessesfærer søges sikret mod indblanding. Denne parallel – som også kan genfindes i USA's nutidige adfærd i Arktis og omkring Grønland – sender et klart signal til Malaysia, Vietnam og Filippinerne om, at stormagter ikke primært styres af normer, men af geografisk sikkerhedslogik. Det styrker rationalet bag hedging og juridificering som småstatsstrategier og svækker forestillingen om, at international ret alene kan beskytte mod stormagtsadfærd.

Samlet set viser specialet, at Malaysia, Vietnam og Filippinerne repræsenterer tre forskellige svar på det samme grundlæggende problem: hvordan en småstat kan leve med stormagtsasymmetri uden enten at underordne sig eller eskalere militært. Malaysia vælger at leve med magten gennem fleksibilitet og stabilitet, Vietnam vælger at regulere magten gennem modstand og institutioner, og Filippinerne vælger at udfordre magten normativt gennem jura og alliancer. Dermed bekræfter specialet, at småstater ikke blot reagerer på magt, men aktivt konstruerer strategier ud fra, hvem de er, og hvordan de forstår deres rolle i det internationale system. Selvforståelse fremstår derfor ikke som et supplement til magt, men som en central forklaringsfaktor for udenrigspolitisk adfærd i Det Syd kinesiske Hav.

Litteraturliste

Kurlantzick, Joshua. (2025). *Why East Asia Is a Target of Trump's Tariff War*. Council on Foreign Relations.

Zhang, J. (2023). *Rebuilding Strategic Autonomy: ASEAN's Response to US–China Trade Issues*. Journal of Contemporary Asia.

Kuok, L. (2025). *Economics Is Security: Building U.S. Strategy in Southeast Asia*. Brookings Institution.

Luo, W., Kang, S., & Di, Q. (2025). *Global Supply Chain Reallocation and Shifts Under Triple Crises: A U.S.–China Perspective*. Global Policy Journal.

Emmers, R. (2023). *ASEAN and the South China Sea: Managing Regional Security Through Consensus*. Routledge.

Haacke, J. (2022). *ASEAN's Diplomatic Dilemmas: Consensus, Division, and the Limits of Regionalism*. Contemporary Southeast Asia, 44(3), 401–423.

Thayer, C. A. (2023). *ASEAN's Failure to Unite on the South China Sea Disputes*. The Diplomat.

Cook, M. (2024). *China's Divide-and-Rule Strategy in Southeast Asia*. Lowy Institute Analysis Paper.

Gerstl, A., & Haacke, J. (2023). *Hedging Strategies in Southeast Asia: ASEAN, Malaysia, the Philippines, and Vietnam*. Routledge.

Ciorciari, J. D., & Haacke, J. (2019). *Hedging in International Relations: An Introduction*. International Relations of the Asia-Pacific, 19(3), 367–374.

Jones, D. M., & Jenne, N. (2021). *Hedging and Foreign Policy: A Classical Realist Analysis*. International Relations, 35(2), 215–232.

Waltz, K. N. (1979). *Theory of International Politics*. Reading, MA: Addison-Wesley. s. 65–170.

Walt, S. M. (2013). *The Origins of Alliances* ([New ed.]). Cornell University Press.
<https://doi.org/10.7591/9780801469992>

Brinkmann, S. & Tanggaard, L. (2020). *Kvalitative metoder – en grundbog*. Hans Reitzels Forlag.

Kvale, S. & Brinkmann, S. (2015). *Interview: Det kvalitative forskningsinterview*. Hans Reitzels Forlag.

Ingemann, J. (2020). *Videnskabsteori – i samfundsvidenskabeligt perspektiv*. Hans Reitzels Forlag.

Antoft, R., Jacobsen, M. H., Jørgensen, P., & Kristiansen, S. (2007). *Kvalitative metoder – fra metateori til praksis*. Hans Reitzels Forlag.

- Yin, R. K. (2018). *Case Study Research and Applications: Design and Methods*. Sage Publications.
- Brinkmann, S. & Tanggaard, L. (2020). *Kvalitative metoder – en grundbog*. Hans Reitzels Forlag.
- Miles, M. B., Huberman, A. M., & Saldaña, J. (2014). *Qualitative Data Analysis: A Methods Sourcebook*. Sage Publications.
- Ingemann, J., Kjeldsen, T., Nørup, I., & Rasmussen, J. (2020). *Kvalitativ metode – fra metateori til praksis*. Hans Reitzels Forlag.
- Gerstl, A. (2022). *Hedging Strategies in Southeast Asia: ASEAN, Malaysia, the Philippines, and Vietnam and their Relations with China*. Routledge. <https://doi.org/10.4324/9781003212164>
- Regilme, S. S. F. Jr. (Ed.) (2023). *The United States and China in the Era of Global Transformations: Geographies of Rivalry*. Bristol University Press.
- Brookings Institution. (2025). *Asia must prioritize regional cooperation for economic resilience amid tariff uncertainty*. Washington, DC: Brookings.
- China Briefing. (2025). *China's transshipments through Southeast Asia: Impact of U.S. tariffs*. Hong Kong: Dezan Shira & Associates.
- Kurlantzick, J. (2025). *Why East Asia is the target of Trump's tariff war: Six charts*. Council on Foreign Relations.
- Patton, D., & Walker, J. (2025). *Trump tariffs tilt Southeast Asia towards China*. East Asia Forum.
- Reuters. (2025). *Malaysia to discuss sectoral tariffs with U.S. at ASEAN summit, state media reports*. Singapore: Reuters News Agency.
- Amer, R. (2014). *Conflict management and dispute settlement in the South China Sea: Assessing progress and challenges*. *Asian Perspective*, 38(3), 307–333.
- Buchanan, E. (2023). *Militarisation in the South China Sea and the erosion of regional norms*. *The Diplomat*.
- Buszynski, L., & Sazlan, I. (2007). *Maritime claims and energy cooperation in the South China Sea*. *Contemporary Southeast Asia*, 29(1), 143–171.
- Cook, M. (2021). *Malaysia's South China Sea Policy: Between diplomacy and deterrence*. *ISEAS Perspective Paper*, 2021(8).
- De Castro, R. C. (2023). *The Philippines and the U.S.-China Rivalry: Shifting alliances in the South China Sea*. *Asian Affairs*, 54(2), 179–197.

Gerstl, A. (2022). *Hedging Strategies in Southeast Asia: ASEAN, Malaysia, the Philippines, and Vietnam and their relations with China*. Routledge.

Hayton, B. (2014). *The South China Sea: The struggle for power in Asia*. Yale University Press.

Kaplan, R. D. (2019). *Asia's Cauldron: The South China Sea and the end of a stable Pacific*. Random House.

Liow, J. C. (2016). *Malaysia's cautious approach to the South China Sea disputes*. *Brookings Institution Policy Brief*, July 2016.

Permanent Court of Arbitration. (2016). *The South China Sea Arbitration (The Republic of the Philippines v. The People's Republic of China)*. The Hague.

Regilme, S. S. (2023). *The United States and China in the Era of Global Transformations: Geographies of Rivalry*. Bristol University Press.

Thayer, C. A. (2020). *Vietnam's foreign policy in an era of great power competition*. *Asian Politics & Policy*, 12(3), 453–469.

United States Geological Survey. (2020). *Energy Resources in the South China Sea*.

US Energy Information Administration. (2023). *South China Sea overview*.

Zhao, S. (2015). *China's maritime disputes and the "nine-dash line": Historical continuity and strategic change*. *Naval War College Review*, 68(3), 1–25.

ASEAN Secretariat. (2024). *ASEAN Statistical Yearbook 2024*. Jakarta: ASEAN Publishing.

Buchanan, E. (2023). *China's Artificial Islands and Maritime Power Projection*. Center for Strategic and International Studies (CSIS).

De Castro, R. C. (2023). *The Philippines and the United States Alliance in the Post-Duterte Era*. Asia Pacific Bulletin No. 643, East-West Center.

IMF. (2024). *Direction of Trade Statistics Database*. Washington DC: International Monetary Fund.

Liow, J. C. (2016). *Malaysia's China Policy in the Post-Mahathir Era*. *Asian Survey*, 56(3), 464–489.

Regilme, S. S. F. (2023). *Freedom of Navigation and the Indo-Pacific Security Architecture*. *Contemporary Southeast Asia*, 45(2), 215–240.

Thayer, C. A. (2020). *Vietnam's Strategy toward China and the United States*. *The Pacific Review*, 33(5), 761–784.

UNCTAD. (2023). *World Investment Report 2023: Investment in Sustainable Energy for All*. Geneva: United Nations Conference on Trade and Development.

World Bank. (2023). *Malaysia Economic Monitor: Harnessing the Potential of Digital Economy*. Washington DC: The World Bank.

Beeson, M. (2023). *Contesting the Indo-Pacific: Power, Politics, and Order*. Routledge.

Beeson, M. & Li, Y. (2022). *China's Belt and Road Initiative and the Political Economy of Regional Influence*. *Asian Affairs*, 53(2), 223–241.

Reilly, J. (2021). *China's Economic Statecraft: Turning Wealth into Power*. Oxford University Press.

Zhang, D. (2019). *Economic Sanctions in China's Foreign Policy: The Case of the South China Sea*. *Journal of Contemporary China*, 28(118), 811–828.

Kuik, C. C. (2022). *Hedging in Post-Pandemic Asia: The Future of Small State Strategies*. *Contemporary Southeast Asia*, 44(3), 289–312.